

Rose

ทั่ว
ยทอ
1 ภาค
มีแต่สิ่ง
วิเศษรย
พันลึก
4

語笑闌珊
อวี๋เซี่ยวหลานซาน เซียน
ไซ่ฉิง เป่
Eno วา

Rose

江湖遍地是奇葩
ทั่วยุทธภพ
มีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก 4

语笑阑珊

อีเซียวหลานซาน

เขียน

ไซลิง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ท่วยุทธภพม์แต่สิ่งอัศจรรย์พันธุ์ 4
江湖遍地是奇葩

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

《江湖遍地是奇葩》Vol. 4
Original story and characters created and copyright © 语笑阑珊 Yu Xizo Lan Shan
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7995-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว
บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี • ชับเบติเตอร์ อัศริมา สุขดี
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร
ออกแบบรูปเล่ม ชินวัชร ยศศิริพันธ์, อนุสิรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรัตน์ รูปสูง, สิริชาธ จิวโสม, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สงครามของญี่ปุ่นยังคงดำเนินต่อไป มิหนำซ้ำยังทวีความรุนแรงขึ้นไปอีก และกำลังรบสำคัญที่จะตัดสินแพ้ชนะของสงครามนี้คือเหล่าผู้มีความสามารถอย่างฉินเส้าอวี่ เลิ่นเซียนเฟิง และเยี่ยจิน แต่พวกเขาจะยอมเป็นกำลังรบให้ฝ่ายบาทหรือเปล่า...

ด้านพิษเหันต์ของเลิ่นเซียนหลิงก็ยังคงกำเริบซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกเขาจึงต้องตามหาหมอเทวดากุ้ยโส่วอย่างจริงจัง แต่ปัญหาอยู่ที่จะมีอุปสรรคอะไรระหว่างทางไหม อีกทั้งหมอเทวดากุ้ยโส่วก็ไม่ใช่จะหาตัวได้ง่ายๆ เสียด้วย

การเดินทางของฉินเส้าอวี่กับเลิ่นเซียนหลิงมาถึงบทสรุปแล้ว แต่เรื่องราวจะจบลงอย่างไรนั้น เราไปอ่านเล่มสุดท้ายของ *ท้าวยุทธภพมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก* กันเลยละ

Rose

จากใจผู้แปล

มาถึงตรงนี้ก็ชักจะนึกไม่ออกแล้วสิว่าควรจะพูดอะไรอีก นึกออก
แค่ว่าตอนที่แปลบรรทัดสุดท้ายเสร็จเราอดใจหายใจไม่ได้เลย เหมือนกับ
ออกเดินทางกับเพื่อนอยู่ดีๆ พอรู้ตัวอีกทีที่รีบนี้ก็จบลงเสียแล้ว

นับตั้งแต่ได้เริ่มแปลหนังสือในจักรวาลนี้ เราก็รู้สึกผูกพันกับตัวละคร
มากขึ้นเรื่อย ๆ จนพาให้รู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูกพอมันจบลง และอย่างไร
ก็ต้องขอขอบคุณทุกคนที่ติดตามกันมาจนถึงตอนนี้นะคะ

เส้นเขียนเฟิงจะแก้ไขความผิดพลาดในอดีตแล้วไขว่คว้าคนรักกับ
บุตรชายกลับมาได้หรือไม่ เย่จินจะยอมเปิดใจให้โอกาสเส้นเขียนเฟิง
อีกครั้งไหม ฉินเส้าอวี่จะถอนพิษให้เส้นเขียนหลังสำเร็จหรือเปล่า แล้ว
เส้นเขียนหลังจะเลือกอะไรระหว่างการกลับสู่โลกเดิมหรือรั้งอยู่ข้างกาย
ฉินเส้าอวี่ คำตอบทุกอย่างอยู่ใน *ทวิยุคทรมานมีแต่สิ่งอัศจรรย์พันลึก เล่มนี้*
แล้วค่ะ

ไฉ่จิง
ผู้แปล

บทที่ 137

ฟ้าใหญ่ปรากฏตัว!

เจ้าหุบเขาย้ายประหม่าเหลือหลาย!

ตกตึกวันนี้ พิษหมันต์ของเส้นเชียนหลังกำเรบขึ้นอีกครั้งดังคาด แม้จะดื่มยาฤทธิ์ร้อนไปแล้ว แต่ก็ยังหนาวเหน็บเข้ากระดูก เจ็บปวดจนแทบจะหมดความรู้สึกเลยทีเดียว

ฉันเล่าอวี๋กอดเขาไว้นั่น ทั้งโมโหทั้งรู้สึกผิดจนอยากจะแทงตัวเองสักแผล เดิมทีคิดว่าจะปกป้องอีกฝ่ายได้อย่างสมบูรณ์แล้ว แต่ก็ยังถูกคนรอบทำร้ายต่อหน้าต่อตา หากตอนนั้นตัวเองไม่ได้มัวแต่ใจจดใจจ่อกับเวทีประลองเกินไป เขาคงไม่ต้องทุกข์ทรมานเช่นนี้

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร ความเจ็บปวดถึงทุเลาลงบ้างในที่สุด เส้นเชียนหลังเหวี่ยงยื่นซุ่มไปทั่วทั้งร่าง ดวงหน้าภายใต้แสงจันทร์นั้นซีดขาวจนแทบจะโปร่งใส

“ยังเจ็บอยู่หรือไม่” ฉันเล่าอวี๋ขอบตาแดงเรื่อ

เส้นเชียนหลังส่งยิ้มให้ “ข้าไม่เป็นอะไร”

น้ำเสียงราวกับพูดพึมพำ แผ่วเบาจนแทบจะได้ยิน ทว่ายามกระทบเข้าหูฉันเล่าอวี๋กลับเป็นดังมีดกรีดหัวใจ

“ข้าจะเรียกเย่จินมาช่วยตรวจเจ้า” ฉันเล่าอวี๋ลุกขึ้นนั่ง

“ไม่ต้องหรอก” เส้นเชียนหลังดึงแขนเสื้อเขาไว้ “ทนอีกหน่อยเดี๋ยวมันก็ผ่านไป เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้าก็พอแล้ว”

“โทษข้าหรือไม่” ฉันเล่าอวี๋ไล่นิ้วโป้งกับพวงแก้มเขา

เล่นเขียนหลังสายหน้า

“ไม่ต้องรู้ความขนาดนี้ก็ได้” ฉินเล่าอวี๋ยิ้มขึ้น “เป็นข้าที่ทำให้เจ้าต้องเป็นเช่นนี้ ถ้าได้ยินเจ้าดำซ้ำสักคำสองคำ ข้าคงจะสบายใจกว่านี้”

“อืม” เล่นเขียนหลังจับนิ้วของเขาไว้ “ตอนนี้ไม่มีแรง เก็บเอาไว้ก่อน”

“จิบ!” เหมาฉิวเพิ่งส่งเสียงร้องเรียกอยู่นอกห้องไปคำเดียว องค์กรกษเภาที่หนีบจะงอยปากเสียแล้ว

ช่างโหดร้ายทารุณจริงๆ!

“ส่งมาให้ข้าเถอะ” เยี่ยจิ้นได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจึงเดินออกมาจากในห้อง

“ไม่ได้ขอรับ” องค์กรกษเภาสายหน้า “ท่านประมุขสั่งเอาไว้ว่า ให้เจ้าหุบเขาเยี่ยพักผ่อนให้เต็มอ้ม”

เยี่ยจิ้นกล่าว “ไม่เป็นไร ตอนกลางคืนมันว่าง่ายมาก แล้วก็ไม่ได้ซุกซนอะไรด้วย”

เพิ่งพูดไม่ทันขาดคำ เหมาฉิวก็เดินหลุดจากมือขององค์กรกษเภา วิ่งปรี๊ดไปถึงหน้าประตูห้องนอนแล้วพุ่งตัวเข้าไปราวกับกระสุนปืนใหญ่!

กระแทกหน้าต่างก็ไม่ยอมเข้า แสดงว่าร้อนรนใจที่สุดเลย

“จิบ!” เหมาฉิวถลาขึ้นไปบนเตียงเล่นเขียนหลัง ก่อนจะฉวยไถร่างปุกปุยของมันกับเขา

“ท่านประมุข” องค์กรกษเภาเย็นใจเต็นตุ้มๆ ต่อมๆ อยู่ตรงหน้าประตู “ข้าเหนื่อยไม่กล้าลงมือรุนแรง กลัวว่าจะทำเพิงหวงน้อยบาดเจ็บขอรับ”

ฉินเล่าอวี๋ “ออกไปเถอะ ไม่เป็นไร ให้มันอยู่เป็นเพื่อนหลังเออร์ลักพักแล้วกัน”

“ขอรับ” องค์กรกษเภาพुरुลมหายใจ

“หากไม่เจ็บแล้ว อย่าลืมหินยาเม็ดบนโต๊ะด้วย” เยี่ยจิ้นยื่นศิระะเข้ามากำชับ

ฉินเล่าอวี๋พยักหน้า “ขอบคุณมาก”

เหมาฉิวโก่งตัวไต่อุ้งมือเล่นเขียนหลัง ก่อนจะส่ายหัวใช้ไปมาอย่าง

นำรักนำเอ็นดู

“ยากนักที่จะเห็นมันว่าง่ายขนาดนี้” ฉินเส้าอวี๋จิ้มพุงลูกชาย
เหมาจิวเดินตัวมเตี้ยมโดดลงจากเตียง ก่อนจะมุดเข้าไปใต้เตียงอย่าง
รวดเร็ว แล้วใช้กรงเล็บตะเกกलोंน้อยใบหนึ่งออกมา ช่างในนั้นเต็มไปด้วย
อัญมณีล้ำค่า

แต่ดูก็รู้แล้วว่าเป็นเศษฐีมี่เงิน ช่างรำรวยเหลือเกิน!

ฉินเส้าอวี๋ปล้นวุ่นวายใจ “มันไปเอาของพวกนี้มาจากไหน”

เส้นเขียนหลังเองก็นึกขึ้น ทันหันไปมองมัน

เหมาจิวค้นหาของในกล่องอย่างเอาจริงเอาจริง สุดท้ายก็เจอพลอย
ตาแมวช่างงามที่สุด จากนั้นมันก็คาบสายคล้องกระโจนขึ้นไปบนเตียง วาง
ไว้บนฝ่ามือเส้นเขียนหลัง

ฉินเส้าอวี๋ดีดกะโหลกมัน “ไม่มีของข้าเธอะ”

เหมาจิวหันหัวโดดลงจากเตียงแล้วใช้กรงเล็บน้อย ๆ ตะเกกलोंใบนั้น
กลับเข้าไปใต้เตียง มีหน้าซำยังลากผ้าชีร์วิมาคลุมไว้อีกต่างหาก ซุกซ่อนไว้
ได้อย่างดีเยี่ยม

สมแล้วที่เป็นสายเลือดของคุณชายเส้น เจ้าแผนการที่สุด!

“ลูกชายโตแล้ว” ฉินเส้าอวี๋หยิบพลอยตาแมวขึ้นมาเบี่ยงหน้าเส้น-
เขียนหลัง “รู้จักมอบของให้เจ้าด้วย”

เส้นเขียนหลังหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เหมาจิวโผนขึ้นเตียงไปตะ-
ฉินเส้าอวี๋ด้วยกรงเล็บน้อยๆ...ไม่ได้ให้ท่านสักหน่อย รีบวางลงเลยนะ!

ฉินเส้าอวี๋หลุดซ่าแล้ววางอัญมณีกลับลงบนฝ่ามือเส้นเขียนหลัง

เหมาจิวสะบัดหัวด้วยความพึงพอใจ ก่อนจะขดตัวเป็นก้อนกลม
กระจิดคุดคู้ข้างกายเส้นเขียนหลัง อยู่เป็นเพื่อนเขาอย่างสงบเสงี่ยม

“ให้มันไปห้องพี่สามเถอะ” เส้นเขียนหลังเอ่ย “ชินพิษกำเรียบขึ้นม
มันจะไววายอีก”

ฉินเส้าอวี๋เชื่อฟังทำตาม หนีบลูกชายขึ้นแล้วโยนออกไปนอกหน้าต่าง
เส้นเขียนหลัง “...”

ฉันทมายถึงให้นายอู๋มันออกไปต่างหาก!

โชคดีที่องค์กรกษเณาด้านนอกหน้าต่งเตรียมมาตรการป้องกันเอาไว้
นานแล้ว จึงรับประมุขน้อยบ้านตนเอาไว้สำเร็จ

“จ๊ีบ!” กรงเล็บทั้งสองข้างของเหมากิวเกาะเกี่ยวกัน แววดาตุงงวย
อย่างยั้ง

เมื่อตะก็เกิดเรื่องอะไรขึ้นอะ!

ฮวถังพลักเปิดประตูลานเล็ก หัวห้อยสามสี่ห่อเดินเข้ามา พอเห็น
สถานการณ์ก็นิ้วหน้า “พวกเจ้ามายืนตรงนี้นักทำไม”

องค์กรกษเณาตอบเป็นเสียงเดียวกัน “ปกป้องคุ้มครองประมุขน้อย
ขอรับ”

เหมากิวทางปีกสั้นป้อมไปทางฮวถัง...เค้าจะไปหาก้อนนุ่มนึ่ม!

ฮวถังส่งยาให้องค์กรกษเณานายหนึ่ง ก่อนจะรับเหมากิวมาถือไว้
“คินนี้ทั้งคุณชายและเจ้าหุบเขาเยี่ยล้วนต้องพักผ่อนให้เต็มที่ มอบมันให้ข้า
ก็ได้”

“ขอรับ” องค์กรกษเณา รับคำสั่ง จากนั้นก็ไว้อาลัยให้เสียอยู่อยู่ในใจ

สายตาประมุขน้อยมองไปตรงไหนเนี่ย

ช่างพาให้คนร่นวายุใจเหลือเกิน

ไม่ต้องสงสัยเลยวาคินนี้เป็นอีกคินที่ทุกษัทรธานสำหรับเล่นเขียนหลัง
ยากนักกว่าจะผินทนจนถึงยามฟ้าสาง เพราะเจ้าตัวต้องสลับสลับกับพื้น
ไปหลายต่อหลายรอบทีเดียว

องค์กรกษเณาตม่น้ำสมุนไพรรฤทธิร้อนสำหรับอาบรอไว้นานแล้ว
จินเส้าอวีช่วยชะล้างเหงื่อเย็นให้อย่างละเอียดลออ หลังจากเช็ดเนื้อเช็ดตัว
จนแห้งก็จับชุกกลับไปอยู่ใต้ผ้านวมผืนโต ก่อนจะก้มลงจุมพิตริมฝีปาก
แห่งผากคูนั่น

“ง่วง” เล่นเขียนหลังไม่ยากแม้แต่จะลืมตา

“หลับเถอะ” จินเส้าอวีช่วยเขาเหน็บมุ่มผ้าห่มให้เรียบร้อย “เดี๋ยวก็
ไม่เจ็บแล้ว”

เล่นเขียนหลังส่งเสียงอืมทีหนึ่ง แล้วก็คล้ายกับล่งสู่นแดนผืนภายใน

ชั่วอึดใจ

ฉินเส้าอวี๋หยิบกล่องยาตรงข้างโต๊ะมา ก่อนจะเช็ดบาดแผลกลางฝ่ามือให้เขาเบาๆ ถึงจะระวังเต็มที่แล้วก็ตาม ทว่าก็ยังปลั่งเปลือพล้อยให้เขาจิกมือตัวเองจนเป็นแผลได้ ทั้งที่กระทั้งประคองไว้ในมือก็ยังกลัวหล่นแสบๆ กลับได้แต่ต้องมองเขาทนทุกข์ทรมานโดยที่ไม่อาจทำอะไรได้ หากไม่ใช่เพราะเจ้าคนที่ลอบสังหารมันตายไปแล้ว ฉินเส้าอวี๋จะจับมันมาลับเป็นฟันเป็นหมื่นชิ้นมอบความเจ็บปวดทรมานนี้กลับคืนให้มันเป็นร้อยเป็นพันเท่า

“เส้าอวี๋” เยี่ยจิ้นเคาะประตูอยู่ด้านนอก “หลิงเออร์เป็นอย่างไรบ้าง”

ฉินเส้าอวี๋สอดมือของเส้นเขียนหลังกลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม ลูกขึ้นไปเปิดประตู “เจ็บมาทั้งคืน ตอนนี้อยู่สบายแล้ว”

“ไม่เป็นอะไรอย่างอื่นก็ดีแล้ว” เยี่ยจิ้นพลุลมหายใจ ธุงใต้ตาคูคล้ำเล็กน้อย

“ไม่พักผ่อนให้ดีๆ เล่า” ฉินเส้าอวี๋นวดหน้า

“เป็นห่วงเรื่องพิษของเขา กลัวว่าจะเกิดเรื่อง” เยี่ยจิ้นมองอีกฝ่าย “อย่างไรชะพิษก็ไม่ได้อำริเป็นหนแรก ข้าไม่กล้าลั่นเลย”

“ขอบคุณมาก” ฉินเส้าอวี๋ตอบๆ บาเยี่ยจิ้น “ลำบากเจ้าแล้ว”

“อย่างนั้นข้าจะไปหลับสักงีบ” เยี่ยจิ้นอ้าปากหา ก่อนจะหันหลังเดินกลับห้องตัวเองไป กระทั่งตอนที่เจ้าตัวเฟิงปิดประตูห้องก็มีใครบางคนเดินเข้าลานมา

“เขียนเฟิง?” ฉินเส้าอวี๋ประหลาดใจ

เยี่ยจิ้นตกใจจนประหม่าทันที พลันหอบกระแสด่องดูด้านนอกผ่านช่องประตู!

“ระหว่างทางข้าได้ยินมาว่าหลิงเออร์บาดเจ็บ” เส้นเขียนเฟิงถาม “มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“เรื่องมันยาว แต่ยามนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว เจ้าไม่ต้องกังวล” ฉินเส้าอวี๋ตอบ “ตอนนี้เขากำลังพักผ่อนอยู่ ข้าจะรีบพาเขาไปหานานโหว่โดยเร็วที่สุด”

“เสี่ยวจิ้นเล่า” เส้นเขียนเฟิงมองไปรอบๆ

ฉินเส้าอวี๋ชี้ไปที่ประตูห้องบานหนึ่ง

“ไม่ยุติธรรมอะไร” เล่นเขียนเฟิงถาม

“เส้าอวี๋เคยถูกพิษเมื่อหลายปีก่อนตอนอยู่ที่ซือวี่ เจ้านี่ช่วยฟื้นฟูร่างกายให้เขาได้” เยี่ยจิ้นกล่าว “มีสิทธิ์อะไรให้เจ้าเสี่ยงอันตรายไปเก็บสมุนไพรบนหน้าผาให้เขา”

เล่นเขียนเฟิงหลุดคำ “เป็นห่วงข้าหรือ”

“เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว” เยี่ยจิ้นถูกสะกิดต่อมเขินอายจนกลายเป็นโทสะเข้าอย่างจัง จึงทิ้งสมุนไพรในมือแล้วลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่เย็นชา “ออกไปบิดาจะพักผ่อนแล้ว”

“เจ้าควรพักผ่อนจริงๆ” เล่นเขียนเฟิงเดินตามหลังเขาพลางเอ่ย “สีหน้าแย่ถึงเพียงนี้ ดูท่าแล้วที่หลิงเอ๋อร์พิษกำเริบไปเมื่อคืนคงพาพาให้เจ้าไม่ค่อยได้นอนไปด้วยสินะ”

“รู้แล้วก็รีบออกไปซะสิ” เยี่ยจิ้นห่อตัวด้วยผ้าห่ม

เล่นเขียนเฟิงดึงเขาออกมา

“จะทำอะไร!” เยี่ยจิ้นพิโรธโกรธเกรี้ยว!

“เสื้อผ้าขึ้นหมดแล้ว ถอดออกก่อนแล้วค่อยนอน” เล่นเขียนเฟิงกล่าว

เยี่ยจิ้น “...”

“ข้าจะอยู่นอกประตูนี้” เล่นเขียนเฟิงเอ่ย “ถ้ามีอะไรก็เรียกข้าได้ทุกเมื่อ”

เจ้าหูบเขาเยี่ยช่างปากไม่ตรงกับใจ ไม่ยอมแม้แต่จะมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

ดีที่เล่นเขียนเฟิงคุ้นชินกับนิสัยของอีกฝ่ายแล้วจึงไม่ได้โมโห หลังจากช่วยเขาจัดหมอนเสร็จก็ออกจากห้องไป

เล่นเขียนฟานกำลังนั่งดื่มชาอยู่ในลาน

เล่นเขียนเฟิงเดินเข้าไปตบกบาลเขาหนึ่งผาดอย่างไม่ลังเล “ใจกล้าไม่น้อยทีเดียว บังอาจแอบฟังข้า”

เล่นเขียนฟาน “...”

นึกว่าซ่อนตัวเป็นอย่างดีแล้วเชียว ทำไมยังถูกจับได้อีกเล่า!

“หลังเออร์ถูกใครทำร้ายมากันแน่” เล็นเซียนเพิงนั่งลงตรงข้ามเล็นเซียนฟาน “เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่วันนี้ให้ข้าฟังที คัดมาเฉพาะประเด็นสำคัญ”

“เป็นชาวซือว์ซอร์บ” เล็นเซียนฟานเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังคร่าว ๆ ก่อนจะกล่าว “แต่เมื่อครู่ข้าถามเล้าอวีมา ตอนนั้นหลังเออร์ไม่เป็นอะไรแล้ว”

“ตัวนไปเยว่อุปนิสัยเป็นอย่างไร” เล็นเซียนเพิงถาม

เล็นเซียนฟานตอบ “เหมือนกับคำรำลือในยุทธภพ แต่ท่าทีของฝ่าบาทที่มีต่อเขาไม่ค่อยชัดเจนนัก ดูไม่ออกว่าต่อไปพระองค์ทรงวางแผนจะเก็บเอาไว้หรือจะสังหารทิ้งกันแน่”

เล็นเซียนเพิง “เรื่องกายภาคหน้าเอาไว้ค่อยว่ากัน เรื่องเร่งด่วนที่สุดในเวลานี้คือหลังเออร์ สองดินแดนจวนจะรบพุ่งกันเต็มที่ ให้เล้าอวีรีบปลืกตัวออกไปยิ่งเร็วเท่าไรว่ยิ่งดี ไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลายุ่ที่นี้”

“ข้าเองก็คิดเช่นนี้” เล็นเซียนฟานพยักหน้า “แมื่บอกว่ฝ่าบาทมีพระประสงค์จะให้เล้าอวีนำทัพไปซีเป่ย์ แต่ในเมื่อเกิดเรื่องพรรคนี้ขึ้นมา พระองค์ก็ไม่น่าจะบีบบังคับคนให้ลำบากใจหรอก”

“ฝ่าบาททรงอยู่ที่ใด” เล็นเซียนเพิงไถ่ถาม

“จวนสกุลโจว” เล็นเซียนฟานตอบ “แต่เวลานี้ข้าต้องเร่งร้งทำเป็นถูกตัวนไปเยว่ทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจไปจากที่นี่ได้ชั่วคราว”

“อย่าปล่อยให้อาการบาดเจ็บของหลังเออร์ทำลายแผนการของฝ่าบาท เจ้าจงทำตามแผนที่วางไว้ มิเช่นนั้นสถานการณ์จะไม่เป็นผลดีต่อทุกคน” เล็นเซียนเพิงกล่าว

“เข้าใจแล้ว” เล็นเซียนฟานผงกศีรษะ “วางใจเถอะ ข้ารู้ว่ทำอะไรควรไม่ควร”

บทที่ 138

ทำไมท่านถึงยอมออกมาง่าย ๆ อย่างนี้เล่า!

ลัมกับกาน้ำชา

เลียนแบบเฟื่องหวงน้อยยังดีกว่า!

ตกบ้าย ในวันเดียวกัน องค์กรข้าเงากลับมารายงานว่า ชาวบ้านในเมืองต่างโจษจันกันว่าเส้นเชียนฟานถูกซีหนานหวังทำร้ายบนเวทีประลองจนบาดเจ็บหนัก เป็นตายยังไม่ทราบชะตากรรม เส้นเชียนหลงเองก็ถูกลอบทำร้าย ปัญหาและอุปสรรคสารพัดสารพันล้วนมีทั้งนั้น เรียกว่ายุ่งเหยิงวุ่นวายสิ้นดี

“วุ่นวายสักหน่อยก็ไม่ใช่ไม่ดี” เส้นเชียนเฟิงเอ่ย “อย่างน้อยที่สุดเป้าหมายของฝ่าบาทก็ลุล่วงแล้ว”

“ตามแผนการที่วางไว้ อีกไม่นานตัวโน้ปเยว่ก็จะเคลื่อนทัพ ต่อให้เป็นการแสดง แต่เกรงว่าซีหนานคงเกิดความโกลาหลครั้งใหญ่ รีบออกไปให้เร็วที่สุดจะดีกว่า” เส้นเชียนฟานกล่าว

จินเล้าอวีเอ่ย “ให้หลิงเออร์พักผ่อนอีกสักวัน มะรินข้าค่อยพาเขาไปพุ่มนี้ข้าจะไปขอพระราชทานอภัยโทษจากฝ่าบาท”

“ข้าจะไปกับเจ้า” เส้นเชียนเฟิงกล่าว “จะอย่างไรน้องชายสองคนของข้าต่างก็พัวพันกับเรื่องนี้ แม้ว่าหุ่นหันเข้าเฝ้าเช่นนี้จะเสียมรยาตไปสักหน่อย แต่ก็เข้าใจได้”

“ก็ดีขอรับ” เส้นเชียนฟานผงกศีรษะ “หากปล่อยให้เล้าอวีไปคนเดียว

ข้ากลัวจริงๆ ว่าหากเขากับฝ่าบาทขัดแย้งกันขึ้นมาจะเกิดเรื่อง”

“ข้าแค่อยากพาหลิงเออร์ไปหนานไท่อย่างราบรื่นเท่านั้น ไม่ได้มีอะไรนอกเหนือไปจากนี้” ฉินเล้าอวี่นวดหน้า “ถ้าฝ่าบาทไม่มีเจตนาจะทำให้ลำบากใจ ข้ายอมไม่มีทางบาดหมางกับพระองค์”

“ต่อให้ฝ่าบาททำให้เจ้าลำบากใจ เจ้าก็ต้องระงับอารมณ์ไว้” เลิ่นเชียนเฟิงตบปากอีกฝ่าย “อย่างไรเสียพระองค์ก็เป็นจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ไม่ควรมูทะลุวาม”

“เป็นจักรพรรดิแล้วอย่างไร” ดวงตาฉินเล้าอวี่แวบแววเกรี้ยวกราดดุเดือด “หากหลิงเออร์เป็นอะไรไป ต่อให้เป็นจักรพรรดิสวรรค์ ข้าก็จะคิดบัญชีกับเขาให้หมดจดครบถ้วน”

องค์รัชเงาที่นั่งอยู่บนหลังคา แวดตาเป็นประกายวิบวับไปด้วยความตื่นเต้นอย่างหน้ามืดตามัว

ประมุขบ้านข้าช่างอหังการแท้ๆ!

แค่ดูก็รู้ว่าเป็นบิดาแท้ๆ ของประมุขน้อย!

ถึงเจ้าตัวจะชอบทำตัวโหดร้ายกับประมุขน้อยเป็นประจำก็เถอะ!

แต่อย่างไรเสียก็เป็นบิดาบังเกิดเกล้า!

เหมาะสมแล้ว!

ต้องใช้แน่นอน!

เลิ่นเชียนฟานถอนหายใจ “ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงหลิงเออร์ แต่คำพูดเช่นนี้กล่าวแค่ต่อหน้าพี่น้องและคนกันเองก็พอ หากผู้มีเจตนาร้ายมาได้ยินเข้าจะเกิดเรื่องเอา”

เลิ่นเชียนเฟิงเอ่ย “ต่อให้ฝ่าบาททรงไม่เห็นด้วย ข้าก็จะคิดหาวิธีให้เจ้าแยกตัวไปอยู่ดี ถึงแม้จะเป็นการคิดอ่านเพื่อหลิงเออร์ก็ตามที แต่วิธีแก้ปัญหานี้ยิ่งรอบคอบรัดกุมเท่าไรมากยิ่งดี”

“ข้าจะกลับห้องไปอยู่เป็นเพื่อนเขา” ฉินเล้าอวี่นวดหงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัดว่าแล้วก็หันหลังเดินเข้าห้องไป

เลิ่นเชียนฟานระอ้าใจ “ทั้งที่มีนิสัยสุขุมลุ่มลึกแท้ๆ ยากนักที่จะเห็นเขาวู่วามเช่นนี้”

“พิษของหลิงเอ๋อร์ซึกจะกำเริบถี่ขึ้นเรื่อย ๆ เขาคงคุมอารมณ์ไม่อยู่แล้ว” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ย “ได้แต่หวังว่าทางฝ่าบาทจะไม่เกิดเรื่องเหนื่อความคาดหมายขึ้น”

“ไม่น่าจะเกิดอะไรขึ้นหรอกขอรับ” เลิ่นเซียนฟานกล่าว “ต่อให้เส้าอวี่ไม่ยินยอมนำทัพให้ ก็ไม่มีทางกระทบการรบพุ่งกันระหว่างซีหนานกับซีเปย ยิ่งไปกว่านั้นหลิงเอ๋อร์ยังถูกพิษไม่หาย หากฝ่าบาททรงตั้งต้นจะทำตามพระทัยก็เท่ากับล่วงเกินทั้งวังจ्यूอิงและปราสาทเขาสูริยันจันทรราในคราวเดียวกัน เรียกว่าได้ไม่คุ้มเสียเลย”

หากแผ่นดินเป็นปึกแผ่นมั่นคง จะมีเรื่องบาดหมางกับสำนักในยุทธภพสักสองสามแห่งย่อมไม่เป็นอะไร ทว่าเวลานี้ชายแดนรบพุ่งไม่หยุดหย่อน ท้องพระคลังขาดแคลนเงินทองเสบียงอาหาร ราชสำนักไร้อำนาจจะเคลื่อนพลปราบจลาจลภายในอาณาจักร หนักถึงขั้นต้องขอให้บรรดาสำนักใหญ่มาช่วยกำราบโจรภพ จู่เวียเองก็ย่อมกระจำนในข้อนี้

“สถานการณ์เลวร้ายที่สุดก็มีแค่ฝ่าบาททรงจัดบัญชาครั้งนี้ไว้ รอภายหลังหากหน้าปิกกล้าหาแข็งเมื่อไหร่ค่อยมาคิดบัญชา” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ย “ปราสาทเขาสูริยันจันทรราและวังจ्यूอิงล้วนอยู่ห่างจากเมืองหลวงนับพันลี้ ข้ากับเส้าอวี่นั้นยังไม่เท่าไร น้อยนักที่เราจะติดต่อกับราชสำนัก แต่เจ้าที่มีฐานะเป็นขุนนางเกรงว่าจะได้รับผลกระทบ”

“เช่นนั้นแล้วอย่างไร” เลิ่นเซียนฟานสืหน้าผ่นคลาย “เป็นขุนนางไม่ได้ก็ไม่มีมันแล้ว กล่าวปราสาทเขาสูริยันจันทรราจะเลี้ยงข้าไม่วาหรือร้ายที่สุดก็แค่ไปเป็นกาฝากกินนอนอยู่วังจ्यूอิง หนนี้จะพูดอย่างไรก็นับว่าข้าช่วยรักษาราชราชาเขาขอรับ ต้องเอาค่าตอบแทนกันหน่อยสิ”

เลิ่นเซียนเฟิงหลุดหัวเราะ “ก็ดี กลับมาช่วยพี่ใหญ่ทำงาน อย่างน้อยก็ยังมือสเรีกว่าเป็นขุนนาง”

“พี่ใหญ่กับพี่สามคุยอะไรกันอยู่” เลิ่นเซียนหลิงนอนอยู่บนเตียง ได้ยินเพียงในลานเรือนมีคนพูดคุยกกัน

“เรื่องในยุทธภพนะ” จินเส้าอวี่บ่อน้ำให้เขาดื่ม “รู้สึกดีขึ้นหรือยัง”

“อืม” เส้นเขียนหลังตอบ “เมื่อครูฆ่าฟันด้วยละ”

“ฟันเห็นอะไรหรือ” ฉินเส้าอวี่วางถ้วยน้ำลงข้างเตียง ก่อนจะช่วยเช็ดปากให้

ฝันว่าได้กลับไป...เส้นเขียนหลังไม่ได้พูดออกมา

ถึงจะได้เห็นคอมพิวเตอร์ ทีวี กับรถสปอร์ตอีกครั้งก็เถอะ แต่พอตื่นมาก็ยังอยากจะอยู่ที่นั่นต่ออยู่ดี

ต่อให้ถูกพิษแสนทุกข์ทรมาน แต่ไม่คิดจะกลับไปแล้ว เพราะเขาอยากอยู่ที่นั่นกับอีกฝ่ายไปตลอด

“นึกไม่ออกก็ไม่ต้องเล่าแล้ว” ฉินเส้าอวี่ช่วยกระชับผ้าคาดเอวให้ “กินอะไรหน่อยดีหรือไม่ ห้องครัวคอยอุ่นอาหารไว้ให้อยู่”

“ไม่อยากกิน” เส้นเขียนหลังส่ายหน้า

“ไม่ได้” ฉินเส้าอวี่กุมมือเขา “จะมากจะน้อยก็กินสักคำเถอะ มิเช่นนั้นร่างกายจะทนไม่ไหว”

เค่น้อยแซ่เส้นครุ่นคิด “อย่างนั้นข้าจะกินพระกระโดดกำแพง” ถึงได้บอกอย่างไรเล่าว่าภรรยานั้นเลี้ยงยากยิ่ง ของกินที่โปรดปรานล้วนแต่แพงหูฉี่ทั้งนั้น!

โชคดีที่วังจួយอิงว่ารวยเงินทอง ไม่อย่างนั้นคงเลี้ยงดูไม่ไหวเป็นแน่

“ได้” ฉินเส้าอวี่หัวเราะหึๆ ก่อนจะโน้มตัวเข้าไปจูบเขา “เป็นเด็กดีจริงเชียว”

“พระกระโดดกำแพง?” เส้นเขียนเฟิงกับเส้นเขียนฟานที่อยู่ในลานพากันตื่นตะลึง ล้มปวยอยู่ไม่ใช่ว่าควรกินอาหารรสอ่อนอย่างโจ๊กหรือบะหมี่ทอดหรือ ทำไมถึงอยากกินเจ้านี่เสียเล่า

“เราจะไปซื้อมาเดี๋ยวนี้ขอรับ” องค์รักษ์เงาวิ่งปฐุ่ตออกไปเร็วรี

“ซื้อเผื่อข้าสักโกลี” เส้นเขียนเฟิงร้องสั่งตามหลัง

“ขอรับ!” เพียงชั่วพริบตาองค์รักษ์เงาก็วิ่งหายไปไม่เหลือเงา แค่ว่าก็รู้ว่าอยากรีบไปซื้อกลับมาให้นายหญิง!

“ท่านก็จะกินด้วยหรือ” เส้นเขียนฟานงุนงง

“ให้คนอื่น” เลิ่นเซียนเฟิงตอบเลียงๆ

“อ้อ” เลิ่นเซียนฟานพล้นเข้าใจแจ่มแจ้ง “ให้เจ้าหุบเขาเยี่ยนนี่เอง”

เลิ่นเซียนเฟิง “...”

“ข้าทำไม” เยี่ยนจิ้นอุ๋่มเหมาฉิวเดินมาพอดี พอได้ยินก็เอ่ยถามด้วยความสงสัย

เลิ่นเซียนฟานตอบทันที “เมื่อครูพี่ใหญ่ของข้าเพิ่งจะส่งคนไปซื้อพระกระโดดกำแพงมาให้เจ้า!”

เลิ่นเซียนเฟิงลอบกักฟัน แน่จริงเจ้าก็ตอบให้ไวกว่านี้สิ!

“ใครเขาอยากจะกินของพรรคนั้น!” เจ้าหุบเขาเยี่ยนเดินสะบัดสะบิ้งไปทางห้องนอน

“อย่างนั้นเราออกไปกินข้าวข้างนอกกันดีหรือไม่” เลิ่นเซียนเฟิงถามไล่หลังเขา

“ไม่ไป” เยี่ยนจิ้นปิดประตู ช่างเย็นชาไร้อารมณ์เหลือเกิน

เลิ่นเซียนฟานมองพี่ชายตัวเองด้วยสายตาเปี่ยมความเห็นอกเห็นใจ

เลิ่นเซียนเฟิงฟาดฝ่ามือตีแสงหน้าน้องชาย

เลิ่นเซียนฟาน “...”

พี่ใหญ่ยังมีเหตุผลบ้างหรือเปล่า ข้ายังไม่ทันได้พูดอะไรสักคำเลยนะ!

“เสียวจิ้น” เลิ่นเซียนเฟิงไปเคาะประตู

“มีอะไร!” เจ้าหุบเขาเยี่ยนเกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง!

“ข้าเข้าไปได้หรือไม่” เลิ่นเซียนเฟิงถาม

“ไม่ได้!” ช่างปากไม่ตรงกับใจเลย!

เลิ่นเซียนฟานที่มองอยู่ด้านหลังถึงกับถอนหายใจ ชินเป็นอย่างนี้ต่อไป ชีวิตนี้ท่านก็เลิกคิดจะได้เข้าไปเลย! ในฐานะน้องชายแสนดีผู้คอยคิดอ่านแทนพี่ใหญ่ตลอดเวลา เลิ่นเซียนฟานจึงฟาดฝ่ามือเปิดประตู ก่อนจะถีบพี่ชายของตนเข้าไป

กระทำการรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ว่องไวเป็นที่สุด!

“จิบ!” เดิมทีเหมาฉิวกำลังกินแตงหวานอยู่บนโต๊ะ พอเห็นใครบางคน

พุ่งเข้ามากะทันหันก็ทางปีกสั้นป้อมออกอย่างระแวดระวังทันที เตรียมพร้อมต่อสู้เต็มที่!

สุดแสนจะกล้าหาญชาญชัยโดยแท้!

เยี่ยจิ้น “...”

เส้นเขียนฟานช่วยปิดประตูให้ทั้งสองดังปัง

เส้นเขียนเฟิงยืนอยู่ในห้องพร้อมสีหน้าห้าวเราไม่ได้ร้องให้เมื่อออก

เหมาฉิวลั่นพรุลมหายใจเมื่อเห็นชัดแล้วว่าคนที่มาคือใคร มีหน้าข้า
ยั้งถึงขั้นเอียงคอทำหน้าตาบ้องแบ๊วใส่ ก่อนจะก้มหน้ากินแตงหวานต่อ

แน่นอนว่าเวลานี้เฟิงหวงน้อยยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่า การปรากฏตัว
ของเส้นเขียนเฟิงจะทำให้มันเสียสิทธิ์ที่จะนอนหลับอย่างเป็นสุขในรังน้อย
อีกครั้ง!

ช่างโหดร้ายทารุณเหลือเกิน!

เยี่ยจิ้นนั่งอยู่ข้างโต๊ะกลางป้อนของกินให้เหมาฉิวต่อไป

เส้นเขียนเฟิงล้วงเอาขวดใบน้อยออกมาจากอกเสื้อ ก่อนจะวางลง
เบื้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเบามือ

“อะไรวะ” เยี่ยจิ้นฉิวหน้า

“บนยอดผาของข้าเฟิงหวงไม่ได้มีแค่หญ้าเมฆาฮัสตงเท่านั้น แต่ยังมี
บุปผาสลายใจอีกด้วย” เส้นเขียนเฟิงตอบ “คิดดูแล้วเจ้าน่าจะชอบ ข้าเลย
เก็บมาเล็กน้อย”

“บิดาจะไปชอบของมีพิษร้ายพรรณนี้ได้ยังไง!” เยี่ยจิ้นโมโหโโส
จากนั้นรีบเก็บขวดใบนั้นเข้าไปในล่วมยาของตัวเอง ช่างปากไม่ตรงกับใจ
เหลือเกิน

เส้นเขียนเฟิงหลุดหัวเราะ พลังมองอีกฝ่ายด้วยแววตาอ่อนโยน

“หัวเราะกับผีอะไระ!” อีกฝ่ายจับจ้องจนเยี่ยจิ้นกระอักกระอ่วนไปหมด
“ช่วงนี้ลูกชายข้าเป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาสบายดี เงินเหรินสอนหนังสือกับวรยุทธ์ให้เขาด้วยตัวเอง
มีเฟิงหวงมากมายคอยเล่นเป็นเพื่อนทุกวัน” เส้นเขียนเฟิงตอบ “ข้าเอง
ก็คิดถึงลูกชายข้าเหมือนกัน”

“เรื่องนี้ก็ยังคงคิดแย้งชิงกับข้าอีกหรือ” เย่ยจิ้นได้ยื่นเข้าก็เดือดดาลเป็นการใหญ่!

“จื๊ป!” เหมาจิวเองก็ส่ายหัวไปมาด้วยท่าที่ชิงชังเช่นกัน

“ข้ามีเรื่องจะบอกเจ้า” เลิ่นเซียนเฟิงกุมมืออีกฝ่าย

“มีเรื่องอะไรก็พูดมา ลูบคลำบิดาส่งเดชระวังจะถูกวางยาพิษ!” เย่ยจิ้นโหดเหี้ยมอำมหิตเป็นที่สุด!

องค์รักษ์เงาที่อยู่บนหลังคากัดฟันสูดปากซัด ตอนนี่เริ่มลูบคลำกันส่งเดชแล้วระะ คุณชายใหญ่เล่นฝีมือสูงส่งยิ่ง!

“เกี่ยวกับเสี่ยวหาน” เลิ่นเซียนเฟิงกล่าว

“เขาเป็นอะไร” เย่ยจิ้นนิ้วหน้า

“ยังจำเรื่องที่ข้าเคยบอกว่าข้ามีลูกชายอยู่หนึ่งคนได้อยู่หรือไม่” เลิ่นเซียนเฟิงเหลือบมองเย่ยจิ้นอย่างระมัดระวัง

ตกลงแล้ว เรื่องนั้นย่อมจำได้อยู่แล้วสิ ลืมไม่ลงไปชั่วชีวิตเลยด้วยซ้ำ รู้ด้วย! เย่ยจิ้นถลึงตามองอีกฝ่ายด้วยความเกรี้ยวกราด

“เด็กคนนั้นก็คือเลิ่นหาน” เลิ่นเซียนเฟิงเอ่ย

ดั่ง! สายฟ้า! ฟาดเปรี้ยง! ทันใด!

เย่ยจิ้นรู้สึกคล้ายหัวถูกกระแทกจนแตกเป็นเสี่ยง!

เล่นเอาตะลึงงันไปเลยทีเดียว!

เย่ยจิ้น “...”

“เสี่ยวจิ้น” เลิ่นเซียนเฟิงโบกมือไหวๆ เบื้องหน้าเขา แววดาเผยความกังวล “เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม?”

“เมื่อครูเจ้าว่าอะไรนะ” ลำบากนักกว่าเย่ยจิ้นจะเรียกสติคืนมาได้ “พะ...พะ...พูดอีกทีสิ”

เลิ่นเซียนเฟิงถอนหายใจ ก่อนจะเล่าเรื่องทุกอย่างให้เขาฟังซ้ำอีกทีเยวภายในห้องเงียบสงัด เย่ยจิ้นนั่งอยู่ข้างโต๊ะดูเหม่อลอยเล็กน้อยในหัวของเขามีแต่คำว่าลูกชาย! ลูกชาย! ลูกชาย! ลูกชาย!

เลิ่นเซียนเฟิงที่จ้องเขาไม่วางตาเองก็ไม่ได้เอ่ยวาจา

“จื๊ป!” กว่าเหมาจิวจะสังเกตเห็นว่าบรรยากาศแปลก ๆ ก็ตอนที่กิน

แต่งงานจนหมดแล้วนั้นแหละ มันจึงกางปีกออก ส่งเสียงร้องเรียก

แต่ไม่มีใครสนใจมัน!

ไม่มีใครสนใจที่เป็นเรื่องที่แสนจะโหดร้ายจริง ๆ นะ รู้ไว้ด้วยว่า
ปกติแล้วประชุมน้อยนั้นมีแต่คนเอ็นดูรักใคร่ทั้งนั้น!

ด้วยเหตุนี้มันจึงหมั่นตัวหนึ่งที่ สำคัญตัวไปเองว่าเจ็บแหลม
เหลือหลาย!

แต่ก็ยังไม่มีการสนใจมัน!

ในฐานะเฟิงหวงน้อยที่น่ารักบ๊องแบ้วบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เหมาะ
สะท้อนใจอย่างยิ่ง

มันจึงสะบัดหัวด้วยความเกรี้ยวกราด ปรากฏว่าออกแรงมากไปหน่อย
เลยกลายเป็นเหยียดตัวเองจนหน้ามืด แถมยังกระเด็นไปนอนแปะอยู่บน
กาน้ำชาอีกต่างหาก

“จ๊็บ!!!!!!” ร้อนลวกจนเหวอไปเลย!

เยี่ยจิ้นตกใจตัวโยน รีบถูสาเข้าไปคว้ามั่นขึ้นมาตรวจดู พอเห็นว่า
ไม่ได้บาดเจ็บอะไรจึงวางใจ

“เสี่ยวจิ้น” เล่นเขียนเฟิงหลงเรียก

“เจ้าให้ข้าอยู่เยียบ ๆ ลักพิก” เยี่ยจิ้นหงุดหงิดว่าวุ่นใจไล่คนออกไป

“เป็นอย่างไรขอรับ” เล่นเขียนฟานที่อยู่ใกล้ลานเอ่ยถาม

เล่นเขียนเฟิงตอบคลุมเครือ “ยังคุ้ยไม่ทันจบเฟิงหวงน้อยก็ไม่ทัน
ระวังไปล้มน้ำชาจนบาดเจ็บ เสี่ยวจิ้นกำลังรักษามันอยู่”

“จากนั้นท่านก็ออกมาเลยอย่างนั้นหรือ” เล่นเขียนฟานจับใจนัก
ที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า “ลำบากนักกว่าข้าจะทำให้ท่านเข้าห้อง
ไปได้ ทำไม่ถึงยอมออกมาง่าย ๆ เช่นนี้เล่า...ต่อให้ท่านต้องล้มน้ำชา
บาดเจ็บเลียนแบบเฟิงหวงน้อยก็ยังดีกว่าออกมาเช่นนี้!”

พี่ใหญ่ของเขาช่างโง่เขลาสิ้นดี!

บทที่ 139

แยกย้ายกันเดินทาง!

รักษาตัวด้วย!

เส้นเชียนเฟิง เหลือบมองน้องชายตัวเองด้วยแวตาสับสน

“ว่าอย่างไรขอรับ” เส้นเชียนฟานย้อนถาม

“ราชสำนักขาดแคลนคนจริงๆ เสียด้วย” เส้นเชียนเฟิงเหินบนนม
“น้ำหน้าอย่างเจ้าถึงกับเข้าไปเป็นเสาหลักของอาณาจักรได้”

“พูดจาดีๆ ไม่เป็นไรอะ!” เส้นเชียนฟานเลือดขึ้นหน้า “มีพี่ชาย
คนไหนเขาเป็นอย่างท่านบ้าง!”

โดนพี่สะใภ้ปฏิเสธตอกหน้ามาก็เลยมารังแกน้องชายเนี่ยนะ ยังมี
ความรักอันดีงามของพี่น้องที่ควรค่าแก่การชื่นชมอยู่หรือเปล่า!

เล่นเอาทนไม่ไหวจริงๆ

“คุณชายใหญ่ขอรับ พระกระโดดกำแพงมาแล้วขอรับ” องค์รักษ์เงา
วิ่งเหยาะๆ เข้ามาในลาน ก่อนจะวางโถใส่อาหารลงบนโต๊ะ ส่วนที่เหลืออีกโถ
ก็นำไปส่งในห้องนอนของเส้นเชียนหลิง

“เร็วขนาดนี้เชียว” เส้นเชียนฟานประหลาดใจ

“ขอรับ” องค์รักษ์อีกคนกล่าวอย่างเสนาภาคภูมิใจ “โชคดีที่เราถือเท้า
ว่องไว ถึงได้ยึดเอามาทันก่อนที่เสี่ยวเอ๋อร์จะยกขึ้นโต๊ะ!”

เส้นเชียนฟาน “...”

“เราจ่ายเพิ่มให้เป็นสองเท่าด้วยนะขอรับ!” องค์รักษ์เงาโกนผายไหล่ผึ่ง
กล่าวเน้นย้ำเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเสียเปรียบมาก นั่นนะเป็นจำนวนเงิน

ตั้งสองเท่าเชียวนะ!

เล่นเขียนพานรู้ลึกเหนื่อยใจ

สมกับเป็นคนของวังจุยอึ้ง...

“กินข้าว” ฉินเส้าอวี๋ซ่อนตัวเล่นเขียนหลังจากออกมาจากใต้ผ้าห่ม

“หอมจัง” เล่นเขียนหลังสุดจุกฟูตพิด ยืนคอชะเง้อมองไปบนโต๊ะ

เจ้าตัวตะกละน้อยช่างน่ารักดีแท้! ฉินเส้าอวี๋นึกชอบใจจึงคว้าคนมา

กอดจูบ

“รีบตกให้ข้าสักสามเร็วเข้า” เคะน้อยแซ่เล่นรู้ตัวดีว่าจะต้องฉวยโอกาสตอนที่ไม่เจ็บริบกินให้ไว อีกเดี๋ยวจะได้มีเรี่ยวแรง!

หลังจากชดน้ำแกงร้อนๆ ก็กลับมาสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นไม่น้อย เล่นเขียนหลังกลืนหอยเหยาจู้¹ คำสุดท้ายลงคอไป ก่อนจะเรอเอ็กอย่างพึงพอใจ

หลายวันมานี้พิษเดียวกำเริบเดียวหยุดตลอด ยากนักที่จะรู้สึกอุ่นสบายเช่นนี้

“อืมแล้วหรือ ไหนให้ข้าตรวจดูหน่อย” ฉินเส้าอวี๋ล้วงมือเข้าไปใต้ผ้าห่ม ก่อนจะลูบคลำหน้าท้องนุ่มนวลของเขา

“ข้าพอมลงบ้างหรือเปล่า” เคะน้อยแซ่เล่นคาดหวังมาก

“ไม่เลย” ฉินเส้าอวี๋ขบตั้งหูเขา ก่อนจะหัวเราะทีๆ กล่าวว่ “ยังพุงพลุ้ยเหมือนเดิม”

เล่นเขียนหลัง “...”

พูดให้มันน่าฟังกว่านี้สักนิดไม่เป็นอะไรนะ น่าหงุดหงิดซะมัด!

“อยากออกไปสูดอากาศหน่อย” นอนอยู่บนเตียงมานาน เล่นเขียนหลังจึงรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย

“อืม เดี๋ยวพาเจ้าไปที่ลานบ้าน” ฉินเส้าอวี๋โอนอ่อนยอมตามเขาทุกอย่าง หลังจากช่วยสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก็หยิบเอาเสื้อคลุมตัวใหญ่

¹ หอยเชลล์

มาทอร่างเขาไว้แล้วค่อยอุ้มออกไปด้านนอก

จากนั้นก็เหลือบเห็นเส้นเขียนเฟิงนั่งอยู่กลางลาน โดยมีพระกระโดด
กำแพงโถหนึ่งวางอยู่เบื้องหน้า

เส้นเขียนหลังจกนสนเทห์ “พี่ใหญ่ทำอะไรอยู่หรือขอรับ” โถอาหาร
มันมีอะไรให้น่ามอง อีกอย่าง มันก็ไม่ใช่วัตถุโบราณสักหน่อย!

เส้นเขียนพานที่นั่งอยู่ด้านข้างเองก็มองพี่ชายของตนด้วยสายตาเปี่ยม
ความดูแลกัน!

“ไม่ยอมพักผ่อนให้ดีๆ วิ่งแจ้นออกมาทำไม” พอเห็นเส้นเขียนหลัง
ออกมา เส้นเขียนเฟิงก็ขมวดคิ้วถาม

“หลังเออร์ไม่ชอบอุดอู้ในห้อง เลยออกมาสูดอากาศสักหน่อย”
จินเล้าอวี่วางคนลงบนตั่งนุ่ม “เวลานี้อากาศยังไม่หนาวเย็น ไม่น่า
จะเป็นอะไร”

“พี่ใหญ่จ้องพระกระโดดกำแพงทำไม” เส้นเขียนหลังยังคงไต่ถาม
อย่างไม่ลดละ ช่างอยากรู้อยากเห็นเสียนี้กระไร!

เส้นเขียนเฟิง “...”

เส้นเขียนพานพูดสอด “พี่ใหญ่เขา...”

“หุบปาก!” เส้นเขียนเฟิงถลึงตาใส่น้องชาย!

“อย่างนั้นเอามาให้ข้ากินก็แล้วกัน” เส้นเขียนพานหยิบมาวางด้านหน้า
ตัวเองอย่างไม่สะทกสะท้าน “อย่างไรชะท่านก็ไม่กล้าเอาไปให้อยู่ดี ปล่อยให้
เย็นชืดคงน่าเสียดายแย่”

“อ้อ!” เส้นเขียนหลังกระจ่างแจ้ง “จะให้พี่ใหญ่เย็นนี่เอง”

เส้นเขียนเฟิงดวงหน้าไร้อารมณ์ ยกอาหารเดินไปทางประตูห้อง
เยี่ยจิ้น

“อมยิ้มลัคนิดลิ!” เส้นเขียนพานบ่นอุบไล่หลัง “ท่านไม่ได้ไปทวงหนี้
นะ ทำหน้าทำตาอย่างกับจะไปชมซูไครเขาอย่างนั้นแหละ!”

“ถูกต้อง จิตใจต้องเต็มเปี่ยมด้วยความรักสิชมพูนะ!” เส้นเขียนหลัง
เองก็ล่ำทบบอย่างซึ้งซังด้วยอีกคน!

เส้นเขียนเฟิงที่ถูกลูกน้องชายทั้งสองร้องสั่งโหวกเหวกจนเวียนหัว

เอื้อมมือไปเคาะประตูห้องเยี่ยจิ้น

“มาทำไมอีกเนี่ย บิดายังใคร่ครวญไม่กระจ่างดีเลย! เจ้าหุบเขาเยี่ย กระพืดกระพืดเปิดประตู กำลังเตรียมจะตวาดแห้วใส่ แต่เหลือบไปเห็น เส้นเขียนพาดกับเส้นเขียนหลังที่กำลังนั่งตัวตรงแห้วอยู่ในลานเข้าเสียก่อน ทั้งสองมองมาที่เขาด้วยสายตาแสนจะร้อนแรงชวนหวั่นไหวอย่างบอกไม่ถูก ราวกับผีเข้าอย่างไรรออย่างนั้น!”

เยี่ยจิ้น “...”

“อยากกินอะไรหน่อยหรือไม่” เส้นเขียนเพิงถาม

เส้นเขียนหลังลอบถอนหายใจ พี่ชายของเขาที่ไม่ละเอียดย่อน เอาเสียเลย พออ้าปากก็พูดแต่เรื่องกิน ไม่มีลืลืออะไรเลยสักนิด!

“จิบ!” เยี่ยจิ้นยังไม่ทันตอบ เพิ่งหวนน้อยก็ได้กลิ่นหอมเสียก่อน เจ้าก้อนขนจิ้งกระโดดโลดเต้นเข้ามาอนแปะอยู่บนเท้าของเส้นเขียนเพิง มีหน้าซำยังแฉ่งหน้ามองด้วยท่าที่แสนจะน่ารักบ๊องแบ้ว ดวงตาเมสึดถั่วดำ กระจิดคู้้นั้นเปี่ยมความคาดหวัง...รีบเข้ามาเร็ว!

เยี่ยจิ้นหันหลังกลับเข้าห้อง แต่ไม่ได้ปิดประตู

เส้นเขียนพาดกับเส้นเขียนหลังพากันโบกไม้โบกมือ รีบตามเข้าไป!

พี่ใหญ่ที่ช่างชวนให้คนร้อนใจเสียจริง

นี่มันท่อนไม้ชัดๆ!

เส้นเขียนเพิงไม่อยากเห็นน้องชายสองคนนี้อีกจึงเข้าห้องแล้วปิดประตู บรรดาองค์กรข้าเงาบนหลังคาพลันควักตัวเงินออกมาพนันขันต่อ หนนี้คุณชายใหญ่เส้นจะถูกไล่ออกมาเมื่อไร!

“สองชั่วจิบชา!” องค์กรข้าเงาคนหนึ่งทำที่ชิงซัง

“จะนานขนาดนั้นได้อย่างไร!” องค์กรข้าเงาอีกคนแย้งอย่างโง่งเง้ง ก่อนจะเอ่ย “อย่างมากก็ครึ่งก้านธูป!”

“ไม่แน่ว่าจะอยู่ในนั้นทั้งคืนเลยก็ได้!” องค์กรข้าเงาคนที่สามเลือกไปอีกทาง ปลดปล่อยจินตนาการอย่างห้าวหาญ

หลังจากนั้นองค์กรข้าเงาที่เหลือก็ค้ำหน้าตัว ตลกสิ้นดี มันจะเป็นทั้งคืนได้ที่ไหน ถ้าเปลี่ยนคุณชายใหญ่เส้นเป็นท่านประมุข เปลี่ยนเจ้าหุบเขา

เยี่ยเป็นนายหญิงละก็ อย่างนี้ค่อยมีโอกาสดูด้วยกันทั้งคืนหน่อย ดีไม่ดี อาจจะหนึ่งวันหนึ่งคืนด้วยซ้ำไป หรืออาจถึงขั้นสามวันสามคืนก็ไม่มีปัญหา!

แค่คิดก็สุดแสนจะเผ็ดร้อนแล้ว!

“ท่านว่าคราวนี้พี่ใหญ่จะใจสู้ขึ้นบ้างหรือไม่” เคะน้อยแซ่เลิ่นเอนหลัง บนตั่งนุ่มพลาถามพีสามของตน ชี้อูบซิบที่สุด!

“ข้าว่าไม่น่า” เลิ่นเซียนฟานช่วยกระชับเสื้อคลุมให้เขา “อีกครู่ก็กลับห้องไปพักผ่อนเถอะ อีกสักพักพอล่วงเข้ายามราตรีแล้วอากาศจะหนาวเย็น”

แต่เขาอยากดูเหตุการณ์แบบเกาะติดขอบสนามนี่นา! เลิ่นเซียนหลังรีบเร่งเลิ่นเซียนฟาน “ไม่สู้่อีกสักพักเราหาข้ออ้างฟังประตูเปิดเข้าไปกันดีหรือไม่ขอรับ”

เลิ่นเซียนฟานนิ้วหน้า “จะถูกพี่ใหญ่อัดเอาหรือเปล่า”

“ไม่ต้องกลัวถูกอัดหรอก ถึงตอนนั้นจะมีคนช่วยท่านเอง!” เลิ่นเซียนหลังชี้ผู้ช่วยของตนอย่างใจกว้าง!

“ได้” ฉินเส้าอวี๋จิบปลายนิ้วเขามาพรมจูบ “อยากดูเมื่อไหร่ ข้าจะไปช่วยฟังประตูให้เจ้าเอง”

เมื่อองครักษ์เงาไต้ยืนเช่นนั้นก็พากันหลังน้ำตาแห่งความปลื้มปิติ ประมุขของพวกเขาช่างเอาใจใส่นายหญิงจริงๆ เลิ่นเอาคนอื่นเขาทนไม่ไหวกันเลยทีเดียว!

เลิ่นเซียนฟาน “...”

เจ้าพวกนี้มันเป็นคนพรรคไหนกันนะ

แต่เห็นได้ชัดว่าเลิ่นเซียนเฟิงไม่เปิดโอกาสให้ฉินเส้าอวี๋ได้ตีบประตูนั้นก็เพราะผ่านไปไม่นานตัวเขาก็เดินออกมาเอง

คะน้อยแซ่เลิ่นพลันเหลือบมองพี่ใหญ่ด้วยสายตาดูพิศวงสุดแสน!

ส่วนองครักษ์เงาบนหลังคาที่พนันกันว่าครึ่งก้านธูปตื่นตื่นดีใจอย่างมาก ก่อนจะเรียกเก็บตัวเงินจากคนที่เหลือ ความรู้สึกของเศรษฐกิจใหม่มันช่างยอดเยี่ยมดีแท้!

“ทำสีหน้าอะไรของพวกเจ้า” เลิ่นเซียนเฟิงทำร้ายเกียงเดียวดฉันท

“พรุ่งนี้ท่านก็ต้องไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทแล้วนะ!” เห็นประตูยังไม่ปิด เลิ่น

เขียนพานก็เจตนาขึ้นเสียงสูง “นี่ว่ามีฐานะปะปังมากมายที่จะฝากฝังกับเจ้าหุบเขาเยี่ยเสียอีก ทำไมออกมาเร็วปานนี้เล่า”

“ถูกต้อง!” เส้นเขียนหลังเองก็หัวไวไม่มีใครเทียม “มีอะไรก็ควรจะรีบพูด เพราะพรุ่งนี้มันต้องอันตรายมากเป็นแน่!”

เส้นเขียนพานกล่าวขึ้นอีก “เวลานี้สถานการณ์ชายแดนโกลาหลวุ่นวาย เดิมทีฝ่าบาทก็ทรงถูกกดดันอย่างหนักอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นหนนี้เรายังขัดพระประสงค์ของพระองค์อีก หากพูดอะไรผิดไปแม้แต่คำเดียวอาจเกิดเรื่องใหญ่ก็เป็นได้”

“พี่ใหญ่ต้องดูแลตัวเองนะขอรับ!” เส้นเขียนหลังสำแดงความสามารถที่แท้จริงของจักรพรรดิจอเงินอย่างเต็มที่ เข้ากับพี่สามเป็นปีเป็นขลุ่ย!

ฉันเล่าอวีกลั่นหัวเราะ

เส้นเขียนเพิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก แล้วหันกลับหลังคิดจะปิดประตูห้องให้เยี่ยจิน แต่กลับถูกคนลากตัวเข้าไปเสียก่อน

ทำได้ดี! เคะน้อยแซ่เส้นตีมือกับพี่สามของตนหนึ่งที!

มันต้องเนื้อเรื่องอย่างนี้สิถึงจะถูก!

องค์กรข้าที่ก่อนหน้านี้เพิ่งจะชนะพนันไปหมด ๆ รู้สึกไม่เต็มใจที่จะต้องคืนตัวเงินกลับไป

ทำไมถึงกลับเข้าไปอีกแล้วเล่า เราใจจะสลายอยู่แล้ว!

“เสียเงิน” เส้นเขียนเพิงยังคงตกใจไม่หาย

“พรุ่งนี้ระวังตัวด้วย” เยี่ยจินมองผนังระหว่างพูด “แม้ว่าตอนนี้ฝ่าบาทจะยังไม่นับว่ามีอำนาจยิ่งใหญ่อะไร แต่อย่างไรเสียก็เติบโตขึ้นมาในวัง เล่ห์เหลี่ยมย่อมไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าใคร”

เส้นเขียนเพิงดวงตาแปรงรอยยิ้ม “ข้ารู้แล้ว”

“ข้าพูดจบแล้ว เจ้าไปได้” เยี่ยจินหันหลังเดินกลับไปด้านใน

เส้นเขียนเพิงดึงคนเข้ามาในอ้อมแขน

“จิบ!” เหมาดินนอนกินปลิงทะเลอยู่ในซามอย่างตั้งอกตั้งใจ มันจึงพลาดโอกาสเป็นประจักษ์พยานในโอกาสอันล้ำค่านี้ไปเสียอย่างนั้น!

ช่างเปล่าประโยชน์จริง ๆ!

“ใครอนุญาตให้เจ้า...อ้อ!” เยี่ยจิ้นเบิกตากว้าง

เส้นเชียนเฟิงใช้มือข้างหนึ่งประคองท้ายทอยอีกฝ่ายไว้ ก่อนจะค่อยๆ ประทับจูบให้ดูดดื่มยิ่งขึ้น

วรยุทธ์ของเยี่ยจิ้นกับเส้นเชียนเฟิงอยู่คนละระดับกันโดยสิ้นเชิง จะผลักรักก็ไม่ออก จะสู้ก็สู้ไม่ไหว ถึงในอกเสื้อจะมียาพิษอยู่ขวดหนึ่งก็ตาม แต่คนที่ถูกพิษนั้นกายภาคน้ำอาจจะทนเขาไม่ขันก็เป็นได้ เรื่องทนเขาไม่ขันเนี่ยมัน...เยี่ยจิ้นหลับตาด้วยความคับแค้น เตรียมตัวเตรียมใจ จะกัดลิ้นตาย

“เสียวใจ” หลังจากหนึ่งจุมพิตผ่านไป เส้นเชียนเฟิงก็กระซิบข้างหูเขา “ให้โอกาสซ้ำอีกสักครั้งได้หรือไม่”

เยี่ยจิ้นผลักเขาออก ใบหูร้อนฉ่ำจวนจะไหม้

อย่าเที่ยวสอดล้นเข้าปากคนอื่นเขาส่งเดชสิ โรคจิตซะมดเลย!

“ต่อไปข้าจะดีต่อเจ้า” เส้นเชียนเฟิงกล่าว

“พูดจาเหลวไหล บิดาจะให้โอกาสหรือไม่ให้โอกาส เจ้าก็ต้องดีต่อข้าทั้งนั้นแหละ!” เยี่ยจิ้นถลึงตาใส่อีกฝ่าย ช่างเพด็จการเหลือเกิน!

เส้นเชียนเฟิงดึงเขาเข้ามาสวมกอดไว้แนบแน่น

“จิบ!” หลังจากเหมาจิบกินจนอิ่มแปล้ มันก็กลับหลังหันมามองหาเยี่ยจิ้นด้วยความอึดอึม กลับเห็นคนทั้งสองกำลังกอดกันกลมพอดี จึงนั่งอึ้งตะลึงงันทันใด!

ภาพเหตุการณ์คันทาเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อนนี่มันอะไรกัน

ช่างน่าหวั่นใจเหลือเกิน!

“พวกรุ่นนี้ข้าจะไปกับเจ้าด้วย” ผ่านไปครู่หนึ่งเยี่ยจิ้นก็กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอึ้ง

“เจ้า?” เส้นเชียนเฟิงส่ายหน้า “ไม่ต้องหรอก ข้าจัดการเองได้”

“ถ้าเกิดฝ่าบาททำให้เจ้าลำบากใจเล่า” เยี่ยจิ้นเหลือบมองพื้นพลาสส่งเสียงฮึดฮัด

“ไม่หรอก” เส้นเชียนเฟิงตอบ “ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าก็ไม่ได้รู้จักฝ่าบาทสักหน่อย ต่อให้ไปด้วยก็ช่วยอะไรไม่ได้”

“ใครบอกว่าบิดาไม่รู้จักพระองค์” เยียจิ้นสะบัดตัวออกจากมือของอีกฝ่าย ก่อนจะรินน้ำชาให้ตัวเอง

“เจ้ารู้จักฝ่าบาทหรือ” เส้นเขียนเพิงไต้ยิ่นซ่นนั้กตักใจ

“อืม” เยียจิ้นเหม่อมองฟ้า

“แต่ก่อนไม่เห็นเจ้าเคยพูดถึงเลย” เส้นเขียนเพิงเอ่ย

“แต่ก่อนเจ้าไม่เคยถามนี่” เยียจิ้นปากไม่ตรงกับใจกว่าปกติ

อีกอย่าง ต่อให้ถามก็ไม่แน่ว่าข้าจะบอกหรอก! ก็เจ้าไม่ได้เป็นอะไรกับข้าสักหน่อยนี่!

“จิบ” เหมาจิมมองเยียจิ้นด้วยสายตาเปี่ยมความคาดหวัง นอกจากนี้ยังหวังอย่างยิ่งว่าเขาจะไล่เส้นเขียนเพิงออกไปเสีย! ซิ่นเป็นอย่างนี้ต่อไปคึนนี้ตัวมันคงต้องเสียสิทธิ์ที่จะนอนหลับอย่างสุขสงบไปแน่! ถูกเสียงครวญครางรบกวนการนอนหลับเนี่ย สำหรับเพิงหวงน้อยผู้รำเริงมีชีวิตชีวาที่กำลังอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอนนั้นมันช่างโหดร้ายลั้ด!

ทว่าความจริงอันโหดร้ายก็ทำลายความฝันสีชมพูหวานแหววของเหมาจิมจนเหลือไม่มีซิ่นดี นั้กก็เพราะว่าชั่วอึดใจต่อมาเส้นเขียนเพิงก็ก้มลงไปประทับจุมพิตลงบนหน้าผากเยียจิ้นอย่างแผ่วเบาพะลิ

เพิงหวงน้อยพลันรู้สึกว่าชีวิตนกช่างมีตมน จิงหน้าม้อยคอดตกกระโดดลงจากไต้ะ ก่อนจะเดินเตาะเตะเบียดตัวลอดผ่านประตูออกไป

“มันเป็นอะไรนะ” เส้นเขียนหลังเห็นเข้าก็สงสัย

“ไม่รู้สิ” ฉินเส้าอวีไม่เป็นห่วงลูกชายแม้แต่น้อย

เหมาจิมเดินไปนั่งอยู่ตรงมุมเจียบๆ แล้วใช้กรงเล็บตะคอกไม้ป่าเล่น ก่อนจะเริ่มไต่ร่องปัญหาอันยิ่งใหญ่ที่ว่า ต่อจากนี้ยามคำคินมันจะไปนอนที่ไหนดี

บอกได้เลยว่าหนทางในการเติบโตของประมุขน้อยนั้นช่างเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามที่ผู้อื่นไม่อาจล่วงรู้!

ช่างยากลำบากเหลือเกิน!

“เราเข้าห้องกันเถอะ” ฉินเส้าอวีอุ้มเส้นเขียนหลังขึ้น “อีกเดี๋ยวดึกแล้วลมจะแรง”

คะน้อยแซ่เลิ่นทอดถอนใจจากกันบึ้งของความรู้สึก

“เป็นอะไรไป” ภาพที่เห็นทำให้ฉินเส้าอวี๋นึกขึ้น

“ตอนนี้คล้ายกับเรื่องที่เขียนอยู่ในหนังสือพวกนั้นจริงๆ แล้ว” เลิ่นเขียนหลังยกมือโอบรอบคออีกฝ่าย “กระทั่งลมก็ยิ่งให้โดนตัวไม่ได้”

“แค่ชั่วคราวเท่านั้นเอง” ฉินเส้าอวี๋ปลดเสื้อคลุมเขาออก “รอจนถอนพิษในตัวหมดแล้วเมื่อไหร่ ข้าจะพาเจ้าไปแม่น้ำหนาวทางตอนเหนือ ชมทิวทัศน์ทุ่งหิมะปกคลุมไปทั่วผืนดินและสายธารยาวนานร้อยนับพันลิ้วไรที่สิ้นสุด เป็นภาพอันงดงามที่ฝั่งใต้ไม่มีวันได้พบเห็น”

“อืม” เลิ่นเขียนหลังมุดกลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม ก่อนจะอำปากหาด้วยความเกียจคร้าน

ฉินเส้าอวี๋นั่งอยู่ข้างเตียง ช่วยเขาห่มผ้าให้เรียบร้อย

“พรุ่งนี้เจ้ากับพี่ใหญ่ไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท คงจะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอกนะ” ผ่านไปครู่หนึ่งเลิ่นเขียนหลังก็หันไปมองฉินเส้าอวี๋

“จะมีเรื่องอะไรได้” ฉินเส้าอวี๋บิบบแก้วอีกฝ่าย “ก็แค่ไปกราบพูลสักหน่อยเท่านั้นเอง ฝ่าบาทจะทรงจับขำมัดเอาไว้เชียวหรือ”

“ที่พูดมาก็ไม่ผิดหรอก แต่จะมากจะน้อยก็ถือว่าซัดราชโองการ” เลิ่นเขียนหลังยังกังวลใจอยู่บ้าง

“ซัดราชโองการแล้วอย่างไร” ฉินเส้าอวี๋มองเขา “หากฝ่าบาททรงรับปากจะปล่อยตัว เช่นนั้นภายภาคหน้าข้ายอมไว้หน้าให้เกียรติพระองค์ แต่หากฝ่าบาทเจตนาสร้างความลำบากใจ เติมที่ก็แค่จักรพรรดิอายุน้อยที่ปึกยังไม่กล้ายังไม่แข็งก็เท่านั้น คิดจริงหรือว่าข้าจะกลัว”

เลิ่นเขียนหลังตกใจจนสะดุ้ง “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“หากฝ่าบาทยังอยากนั่งตำแหน่งจักรพรรดิอย่างสุขสงบ ทางที่ดีก็ควรจะบนบานศาลกล่าวให้เจ้าไม่เป็นอะไร” ดวงตาฉินเส้าอวี๋ฉายแววเย็นยะเยือก “หากจงใจซัดขวาง ข้าจะปลงพระชนม์ซะ”

เซี่ย! เลิ่นเขียนหลังกุมปากอีกฝ่ายด้วยความพรึ่นพรีง!

ท่านจอมยุทธ์ ท่านยังจำเรื่องที่ตัวเองอาศัยอยู่ในยุคคักดินาได้อยู่หรือเปล่า นี่ก็พูดจาเปิดเผยเกินไปหน่อยไหม!

นั่นนะจักรพรรดิเชียวนะ ไม่ใช่คนที่จะไปมาทึ่งได้ง่ายๆ นะโว้ย!

“หลับเถอะ” ฉินเส้าอวี่จับมือเขาสอดกลับไปได้ผ้าห่ม

“จะ...จะ...เจ้าคงไม่ได้วางแผนจะก่อกบฏหรอคะ” เคะน้อยแซ่เส้นถามด้วยความมุกสั่นขวัญแขวน

“ใครจะไปอยากได้ตำแหน่งจักรพรรดิกัน” ฉินเส้าอวี่หลุดคำ “ข้าแค่อยากรักษาเจ้าให้หายโดยเร็ว พวกกลับไปแต่งงานกันที่วังจู่ยอิ่ง จะได้ไม่มีใครมาเผ่าคิดถึงคะนี่หาอีก”

“ไม่ว่าอย่างไรพຽງนี้เจ้าก็ต้องใจเย็นๆ เข้าไว้ละ!” เส้นเขียนหลังกุมมือผู้ชายของตัวเองเอาไว้ด้วยสีหน้าจริงจัง

“ข้ารู้ขอบเขตดี” ฉินเส้าอวี่จิ้มจมูกเขา “ไม่ให้คุยแล้ว รีบนอนเร็ว” ก็เห็น ๆ กันอยู่ว่านายนะจุดประเด้นอกสั่นขวัญแขวนนี้ขึ้นมาก่อน เคะน้อยแซ่เส้นพึมพำในใจ ก่อนจะหลับตาลงอย่างว่าง่าย

ในห้องติดกัน ต่อให้เส้นเขียนเฟิงจะเห็นโลกมามาก แต่เมื่อฟังเยี่ยจิ้นเล่าเรื่องฐานันดรของตัวเองจบก็ยั้งถึงกับตื่นตะลึง

“ทำสีหน้าอะไรของเจ้านะ!” เยี่ยจิ้นถลึงตาใส่เขา

“แค่ประหลาดใจนิดหน่อยเท่านั้นเอง” เส้นเขียนเฟิงตอบ “ไม่นึกว่าเจ้าจะมีความสัมพันธ์กับคนในวัง”

“ใครว่าเล่า บิดากับเจ้านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกันสักหน่อย!” เยี่ยจิ้นคนปากแข็งเหม่อมองฟ้า

เส้นเขียนเฟิง “เจ้าพอใจแบบใดล้วนดีทั้งนั้น จะรั้งอยู่แต่ในวังหลวงก็น่าเบื่อ ไหนเลยจะอิสระเหมือนอยู่ในยุทธภพ”

“จิบ!” เหมาฉิวยื่นหัวเข้ามาเหลือบดู...เค้าวังอะ

“มานี่มา” เยี่ยจิ้นก้มมือเรียกมัน

เหมาฉิววิ่งตุ๊กตุ๊กถลาเข้าไปในอ้อมอกเขา

“ข้าจะนอนแล้ว” เยี่ยจิ้นลูกขึ้นยืนข้างโต๊ะ

“อืม” เส้นเขียนเฟิงกล่าว “พักผ่อนดี ๆ”

องครักษ์เงาที่นอนหมอบอยู่บนหลังคาพากันถอนหายใจเป็นหมู่คณะ

ทำไมถึงปล่อยให้เจ้าหุบเขาเยียนนอนคนเดียวเล่า ถ้าเป็นท่านประมุขของเราละก็ จะต้องยื่นกรานหนักแน่นที่จะรั้งอยู่ต่อ ยิ่งไปกว่านั้นยังนอนได้ผ้าห่มผืนเดียวกันอีกต่างหาก ตบท้ายด้วยจูบแลกกลิ่นที่นำไปสู่การพลอดรักดูดีมีอ้อยอิ่งร้อนแรงหอมหวานอะไรทำนองนั้น!

โอกาสงามขนาดนี้ยังไม่รู้จักคว้าเอาไว้ คุณชายใหญ่เส้นช่วงชวนให้คนอื่นร้อนใจจริงเชียว!

หนึ่งราตรีผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เช้าวันรุ่งขึ้นฉินเส้าอวี่กับเส้นเชียนเฟิงออกจากจวนสกุลหลี่ทางประตูหลัง แล้วมุ่งหน้าสู่จวนสกุลโจว

ฉู่เยวียนกำลังนั่งดื่มชาอยู่กลางลาน เมื่อเห็นคนทั้งสองก็ไม่ได้แสดงออกว่าตกใจเท่าไร ในเมื่อบนเวทีประลองในวันนั้นเส้นเชียนหลิงได้รับบาดเจ็บอย่างไม่คาดหมาย การที่สองคนนี้จะมาหาตนก็ไม่แน่ว่าแปลกอะไร

บ่าวรับใช้ล่าถอยไปอย่างรู้งาน จากนั้นฉู่เยวียนก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “อาการบาดเจ็บของเชียนฟานเป็นอย่างไรบ้าง”

“อาการไม่หนักหนาสาหัสพะย่ะค่ะ” เส้นเชียนเฟิงตอบ “วันนั้นซีหนานหวังเพียงแสร้งทำที่ทำร้ายเขาจนบาดเจ็บ เชียนฟานกำลังภายในสูงส่งถูกฝ่ามือแค่นั้นไม่นับว่าเป็นอะไรพะย่ะค่ะ”

“เช่นนั้นก็ดี” ฉู่เยวียนทำท่าบอกให้ทั้งสองนั่งลง “มาหาเรามีเรื่องอะไร”

“กระหม่อมมาทูลลาฝ่าบาท” ฉินเส้าอวี่ตอบ “หลังเออร์ได้รับบาดเจ็บในวันประลองวันนั้น กระหม่อมจึงจำต้องพาเขาไปพบนานไท่พะย่ะค่ะ”

“แต่เจ้าลัญญาเอาไว้วางจะออกศึกสู้รบกับตัวนโป่ยวี่ให้เรา” ฉู่เยวียนมองเขาด้วยสายตาเย็นชา น้ำเสียงราบเรียบไร้คลื่นอารมณ์

ฉินเส้าอวี่ตอบ “ตอนนั้นหลังเออร์ยังไม่ถูกลอบสังหาร กระหม่อมจึงยินดีใช้เงื่อนไข่นี้มาแลกกับการที่ฝ่าบาทจะทรงช่วยพาเสี่ยวอู๋มาคืนให้กระหม่อม แต่เวลานี้หลังเออร์ทุกข์ทรมานกับพิษเห็บมันต์ กระหม่อมไม่มีทางเลือกอื่นพะย่ะค่ะ”

“เรารับปากเจ้า” หนนี้ฉู๋เยวี่ยนผิงกวีระรับจับปล้นอย่างเหนือความคาดหมาย

“เจื่อนไซคือ...” ฉินเส้าอวี๋มองอีกฝ่าย

ฉู๋เยวี่ยนหลุดหัวเราะ “เจ้าช่างฉลาดนัก”

“ไม่ว่าเรื่องอะไร ขอเพียงไม่เกินความสามารถของกระหม่อมผู้แซ่ฉิน เมื่อไหร่ที่หลิงเอ๋อร์หายดีแล้ว กระหม่อมย่อมทุ่มเทแรงกายแรงใจทำให้อย่างสุดความสามารถพะยะค่ะ” ฉินเส้าอวี๋สบตาอีกฝ่าย

“เราไม่ต้องการให้เจ้าชดเชยอะไรหรอก” ฉู๋เยวี่ยนเหลือบมองเส้นเขียนเพิง “แต่อยากให้นำทัพไปซีเป่ย์”

“กระหม่อมหรือพะยะค่ะ” เส้นเขียนเพิงนิ้วหน้าเล็กน้อย

“เจ้าเคยประจำการอยู่ที่ซีเป่ย์ มีหน้าที่ยังมีประสบการณ์มากกว่าแม่ทัพพิทักษ์ประจิมของเราเสียอีก” ฉู๋เยวี่ยนกล่าว “หากกำลังชนะมาได้ นับจากนี้ไปอีกร้อยปี สกุลเส้นไม่จำเป็นต้องจ่ายภาษีให้ราชสำนัก ยิ่งไปกว่านั้นยังจะได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์และบำเหน็จพระราชทานอภัยโทษสามแผ่น ว่าอย่างไร”

เส้นเขียนเพิงไม่ได้ตอบอะไร

“ยังไม่ต้องตอบเราหรอก” ฉู๋เยวี่ยนเอ่ย “เอาไปใครครวญดูให้ดีๆ ลักคิ่น พรุ่งนี้เราจะรอเจ้าอยู่ที่นั่นเช่นเดิม”

“...พะยะค่ะ” เส้นเขียนเพิงผิงกวีระ

“ส่วนเจ้า สนใจเพียงพาเส้นเขียนหลังไปหนานไห่ก็พอ ถอนพิษเป็นเรื่องเร่งด่วน” ฉู๋เยวี่ยนหันไปมองฉินเส้าอวี๋ “หากต้องการอะไรก็มาพบ หมอหลวงในวังได้ทุกเมื่อ”

“ขอบพระทัยพะยะค่ะฝ่าบาท” ฉินเส้าอวี๋ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

ฉู๋เยวี่ยน “กลับไปเถอะ หากยึดเยื้อไปกว่านี้เกรงว่าฝนจะลงแล้ว”

เมฆฝนครึ้มดำบนฟากฟ้าทิศตะวันตก หลังจากฉินเส้าอวี๋กับเส้นเขียนเพิงออกจากจวนสกุลโจวก็เดินเลียบถนนสายเล็กกลับมา

“มิน่า ฝ่าบาทถึงช่วงชิงตำแหน่งจักรพรรดิสำเร็จ เวลางจะเอารัด-

เอาเปรียบผู้อื่นก็ยังทำให้ดูราวกับว่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบได้” ฉินเล้าอวี๋ยิ้มเยิน
เดิมทีเพียงจะให้ตนแสวงออกรบ ตอนนั้นก็กลับฉวยโอกาสเปลี่ยนไปให้เส้น-
เขียนเฟิงนำทัพไปตีเป่ย์ ช่างเป็นองค์เหนือหัวที่รับมียากโดยแท้

“เจ้าพาหลังเออร์ออกเดินทางไปก่อนเถอะ” เส้นเขียนเฟิงตอบว่าเขา
“เรื่องอื่นข้าจะช่วยจัดการให้เอง”

“เจ้ามีเวลาตัดสินใจแค่คืนเดียวนะ” ฉินเล้าอวี๋เอ่ยเตือน

“ข้ารู้อะไรควรไม่ควร” เส้นเขียนเฟิงตอบ “วางใจเถอะ”

“เรื่องบางเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องฝัน หลังเออร์เองก็ไม่อยากให้เจ้าต้อง
ลำบากหรอก” ฉินเล้าอวี๋กล่าว

เส้นเขียนเฟิงพยักหน้า ก่อนจะเดินกลับจวนสกุลหลี่ไปพร้อมกับ
อีกฝ่าย

เมื่อเกิดเรื่องไม่คาดฝันบนเวทีประลอง หลี่เสี่ยวไส่วย่อมไม่กล้าจัดงานมงคล
แต่โชคดียิ่งงานประลองเลือกคู่หนนี้เป็นเพียงฉากบังหน้า จึงไม่มีอะไรควรค่า
ให้นึกเสียดาย ตรงกันข้ามกลับทำให้เจ้าตัวรู้สึกสบายใจขึ้นอีกโข จะอย่างไร
เป้าหมายที่จะสร้างความร้าวฉานระหว่างซีหนานหวังกับราชสำนักก็ลุ่ลงแล้ว
ต่อไปก็แค่รอให้สองอาณาจักรรบพุ่งจนสูญเสยกำลังพลกันทั้งสองฝ่าย
จากนั้นชนเผ่าในซีเป่ย์ค่อยฉวยโอกาสนี้ยึดเมืองหลวงมาในคราวเดียว
ส่วนตนก็จะได้เสวยสุขกับลาภยศสรรเสริญ ใครจะไปมีกะจิตกะใจไปสน
เรื่องอื่นอีก

“เป็นอย่างไรบ้าง” เส้นเขียนฟานกำลังนั่งอาบแดดกับเยี่ยจินอยู่ใน
ลานเล็ก

“เจ้ามาเล่าที” ฉินเล้าอวี๋ทิ้งเส้นเขียนเฟิงไว้ในลาน ส่วนตัวเองเข้าห้อง
ไปหาเส้นเขียนหลิง

“จิบ!” เหมาจิวกำลังนั่งเล่นอ้อณูมณีอยู่บนผ้าห่มผืนเล็กข้างเตียง
พอมันเห็นเขาเข้ามาก็เหวี่ยงหน้าร้องทัก

“กลับมาเร็วขนาดนี้เชียว” เส้นเขียนหลิงลุกขึ้นนั่ง

“ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องกังวล” ฉินเล้าอวี๋พยุงอีกฝ่ายให้นั่งฟังดี ๆ

“พรุ่งนี้เราจะออกเดินทาง”

“ฝ่าบาททรงรับปากง่ายดายปานนั้นเชียวหรือ” เล่นเขียนหลังประหลาดใจ

“อืม” จินเส้าอวี๋บีบแค้นเขาก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “นอกจากฝ่าบาทจะไม่อยากเป็นจักรพรรดิแล้ว มิเช่นนั้นจะกล้ำวงเกินหลังเออร์ของข้าได้อย่างไร ทั้งฟันไฟได้ ทั้งเรียกฝนได้ แล้วยามคำคินยังมีทางกลมกระจิริดงออกออกมาอีกต่างหาก”

เล่นเขียนหลัง “...”

ก็เห็น ๆ อยู่ว่าฉันกำลังถามจริงจัง!

“ไม่หยอกเจ้าแล้ว” จินเส้าอวี๋จูบเขา “ฝ่าบาททรงยอมให้ข้าพาเจ้าไปได้ แต่มีเงื่อนไข”

“เงื่อนไขอะไร” เล่นเขียนหลังถาม

“เดาดูสิ” จินเส้าอวี๋กล่าว “หรือไม่ก็ให้ข้าลอบคลำพุงทีหนึ่ง”

เล่นเขียนหลังเป็นฝ่ายแหวกเลื้อยออกเอง

เดาไปเดามามันเสียเวลารู้ใหม่ รีบบอกคำตอบที่ถูกต้องเร็ว ๆ เลย!

จินเส้าอวี๋หลุดหัวเราะ “ฝ่าบาทมีรับสั่งให้เขียนเพิงยกทัพไปซีเป่ย์”

“ซีเป่ย์?” เล่นเขียนหลังแปลกใจ

“อืม” จินเส้าอวี๋ผงกศีรษะ “เขียนเพิงเคยไปรบที่ซีเป่ย์เมื่อหลายปีก่อน อีกทั้งวรยุทธ์ก็สูงส่ง ฉูเยวี่ยนจะต้องการใช้งานเขาก็มีเหตุผล”

“แต่ตอนนั้นพี่ชายข้าเกิดเรื่องที่ซีเป่ย์นะ” เล่นเขียนหลังกระซิบ “อีกอย่าง ถ้าเขาไปที่นั่นอีก พี่ใหญ่เยี่ยอาจจะไม่พอใจก็ได้”

“เราจะไปบังคับกะเกณฑ์ผู้อื่นไม่ได้หรอก” จินเส้าอวี๋บีบแค้นอีกฝ่าย “ทั้งเขียนเพิงและเยี่ยจิ้นล้วนไม่ใช่เด็ก ๆ ย่อมสามารถตัดสินใจเองได้”

“ฝ่าบาทช่างน่ารำคาญเป็นบ้าเลย!” เล่นเขียนหลังส่งเสียงฮึดอัด

“ถูกต้อง” จินเส้าอวี๋พยักหน้า “ดังนั้นเราจะต้องอยู่ห่าง ๆ พระองค์ไว้หน่อย”

“ไม่รู้ว่าพี่ใหญ่จะรับปากหรือเปล่า” เล่นเขียนหลังกังวลเหลือเกิน

“เขียนเพิงจะรับปากหรือไม่ก็คงต้องดูความเห็นของเยี่ยจิ้น” จินเส้าอวี๋

เอ๋ย “แต่ถ้าในสิบส่วนข้าเดาว่าพวกเขาจะไปซีเป่ยด้วยกัน”

“ด้วยกันหรือ” เลิ่นเซียนหลงครุ่นคิด “อย่างนั้นก็นับว่าเป็นเรื่องดี”
เรื่องอย่างเคียงคู่กันไปยกทัพจับศึกอะไรอย่างนี้มันช่างฟังดูซาบซึ้งตรึงใจเหลือเกิน!

จินเล้าอวี้กล่าว “หนูนับว่าฉู่เยวี่ยนได้กำไรแล้ว ไม่เพียงมีคนช่วยเขาออกรบ มิหนำซ้ำยังได้หมอเพิ่มอีกคนหนึ่งด้วย”

ถูกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นหมอเทวดาอีกต่างหาก!

เลิ่นเซียนหลงผงกศีรษะเห็นด้วย

ถึงจะเป็นหมอเทวดาที่อารมณ์ร้ายไปหน่อยก็เถอะนะ

“ไปซีเป่ย?” ในห้องติดกัน เย่ยจิ้นเบิกตาโต “เจ้ารีบปากแล้วหรือ”

“ยังไม่ได้รีบปาก” เลิ่นเซียนเฟิงมองอีกฝ่าย “ข้าอยากฟังความเห็นของเจ้าก่อน” พูดกันตามตรง สงครามครั้งนี้หากตนรีบปากว่าจะไป ย่อมนับเป็นเรื่องดีทั้งต่ออาณาจักรและสกุลเลิ่น แต่ก่อนจะรีบปากนั้นยังต้องถามความเห็นของเย่ยจิ้นก่อน

“หากข้าไม่ตกลงเล่า” เย่ยจิ้นเหม่อมองฟ้า

“เช่นนั้นข้าก็จะไปขอพระราชทานอภัยโทษจากฝ่าบาท” เลิ่นเซียนเฟิงตอบ

“การล่วงเกินพระองค์ไม่เป็นผลดีต่อเจ้า” เย่ยจิ้นหยดกายลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้อง

“แต่เจ้าไม่ยอมให้ข้าไปนี่” เลิ่นเซียนเฟิงตามเข้าไปด้วย “ข้าบอกแล้วว่า นับแต่นี้ไปจะไม่วันทำให้เจ้าผิดหวังอีก”

เย่ยจิ้นมองพื้นไม่พูดไม่จา

เลิ่นเซียนเฟิงกล่าว “พรุ่งนี้ข้าจะไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท จากนั้นเราก็ก็นานหนานไ้เป็นเพื่อนหลังเออร์ เช่นนี้ดีหรือไม่”

“คนเขาไปหาอาจารย์ที่หนานไ้ แล้วเจ้ากับข้าจะตามไปทำไม” เย่ยจิ้นหันกลับไปมองเขา “บางทีผู้อาวุโสกว่าแล้วอาจไม่อยากเจอเจ้าก็ได้!”

“เช่นนั้น... ข้าพาเจ้ากลับปราสาทเขาสุริยันจันทร์หรือไม่ว่า” เลิ่น-

เขียนเพิงหยั่งเชิง

“ผันไปเถอะ!” เยี่ยจิ้นปฏิเสธทันควัน

เล่นเขียนเพิง “อย่างนั้นเจ้าอยากไปที่ใด ข้าก็จะไปกับเจ้าทุกที”

“ถ้าเป็นซีเปยเล่า” เยี่ยจิ้นถาม

เล่นเขียนเพิงประหลาดใจ “เจ้าอยากให้ข้าไปหรือ”

“เจ้าไปบอกเงื่อนไขกับพระองค์” เยี่ยจิ้นกล่าว “หากชนะสงครามครั้งนี้ได้ ก็ห้ามมาตามต่อแย่ข้าอีกชั่วชีวิต!”

“ได้” เล่นเขียนเพิงผงกศีรษะ

“แล้วก็ต้องอนุญาตให้ข้าไปโรงโสตถยหลงได้ทุกเวลาด้วย!” เยี่ยจิ้นครุ่นคิด “แล้วก็ต้องมอบภูเขารอบๆ ภูเขาฉงชวาทิ้งหมดให้ข้าด้วย!”

“จะเอาสมุนไพรรักษาหรือจะเอาภูเขา ข้าล้วนเอามาให้เจ้าได้ทั้งนั้น” เล่นเขียนเพิงเอ่ย “ไม่เห็นจำเป็นต้องขอจากคนอื่นเลยนี่”

“เอารัดเอาเปรียบนะไม่รู้จักอะไร!” เยี่ยจิ้นถลึงตาใส่ “เอามาได้เปล่าๆ แล้วยังจะเสียเงินเสียทองไปทำไม ไม่ได้การแล้ว เจ้ารอข้าไปจดรายการมาก่อน ถ้าแค่สามอย่างนี้ก็ยอมไปทำสงคราม อย่างนั้นเจ้านั่นก็ได้กำไรเกินไปหน่อย บิดาจะทวงหนี้ในสมัยเด็กกลับมาให้หมดเลย!”

ดวงตาเล่นเขียนเพิงแผ่รอยยิ้ม “ได้ ข้าจะรอเจ้าจด”

ดังนั้นคำคินนี้เล่นเขียนเพิงจึงได้รั้งอยู่ในห้องของเยี่ยจิ้นจนถึงดึกดื่นก่อนคืน ทำให้เหมาจิวที่ซุกอยู่ในอ้อมแขนขององค์รักษ์เงาคิดถึงรังน้อยอันแสนอบอุ่นที่มีใยฝ้ายและอัญมณีปูเอาไว้จนเต็มเอามากๆ

ฮวาดังเดินมาจากลานเรือน

“จิบ!” เหมาจิวกระโดดลงไปที่นั่น!

ฮวาดัง “...”

เหมาจิวส่งสายตามะลิดถั่วดำดวงน้อยๆ นั้นให้นางอย่างสุดกำลัง...
เค้าไม่อยากจะนอนบนหลังคาอะ!

ฮวาดัง “...”

เหมาจิวนั่งขัดตัวเป็นก้อนกลมกระจิด น่ารักน่าชังยิ่ง

ฮวาดังจึงได้แต่อุ้มมันกลับห้อง

เหมานิวหรือตาอย่างสุขใจพลางเอาหัวอุกไถก้อนนุ่มนิ่มไปด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้นเส้นเขียนเฟิงเดินทางไปยังจวนสกุลโจวตามลำพัง

“มาเช้าขนาดนี้เชียว” จู๋เยวียนถาม “ใคร่ครวญได้ว่อย่างไร”

“กระหม่อมรับปากจะยกทัพไปซีเป่ย์” เส้นเขียนเฟิงตอบ “แต่มีข้อแม้พะยะค่ะ”

“หาปากนักที่เจ้าจะมาต่อรองเงื่อนไขกับเรา” จู๋เยวียนหลุดคำ “นึกว่ามีแต่ฉินเส้าอวี่ที่จะทำเช่นนั้น”

“ก็ไม่นับว่าเป็นกระหม่อมหรือพะยะค่ะ แต่เป็นเสียจิ้น” เส้นเขียนเฟิงกล่าว

“เขามีอะไรฝากเจ้ามาบอกเราหรือ” จู๋เยวียนปลันดีใจ

“จะให้กระหม่อมออกรบนั้นยอมได้ แต่หลังจากนี้ฝ่าบาทจะต้องไม่เสด็จไปหาเขาอีก” เส้นเขียนเฟิงตอบ “นี่คือคำพูดจากปากเขาพะยะค่ะ”

จู๋เยวียนได้ยินเช่นนั้นก็ผิดหวัง “เขาเกลียดเราถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“ก็ไม่ถึงขั้นนั้นหรือพะยะค่ะ น่าจะยังมีนิสัยแบบเด็ก ๆ มากกว่ามิเช่นนั้นคงไม่ตกลงให้กระหม่อมไปซีเป่ย์” เส้นเขียนเฟิงกล่าว เพราะจะอย่างไรเรื่องทั้งหมดนี้ก็เป็นจู๋เยวียนต่างหากที่ได้รับผลประโยชน์สูงสุด

“เจ้าสนิทสนมกับเขามากเลยหรือ” จู๋เยวียนประหลาดใจ

เส้นเขียนเฟิงผงกศีรษะ

จู๋เยวียนเอ่ย “ช่างเถอะ ถือเสียว่าเรารับปากเงื่อนไขข้อนี้เอาไว้ชั่วคราวก็แล้วกัน รอจนสงครามจบเมื่อไหร่ เราค่อยหารายละเอียดกับเขาอีกที”

“ไม่ได้มีเงื่อนไขแค่ข้อนี้พะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงกล่าว

“ยังมีอีกหรือ” จู๋เยวียนนิน้วน

“มีอีกมากพะยะค่ะ” เส้นเขียนเฟิงล้วงเอากระดาษแผ่นหนึ่งจากอกเสื้อ เมื่อกางออกก็พบว่ากระดาษนั้นแผ่นใหญ่เบ้อเริ่มทีเดียว อีกทั้งบนนั้นยังเขียนตัวอักษรเอาไว้เป็นพิศ

จู๋เยวียน “...”

เส้นเขียนเพ็ญยื่นกระดาดให้ “เสียวจิ้นเขียนอยู่ครึ่งค่อนคินเลยพะยะคะ”

จู่เยวียนรับมาอย่างหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ก่อนจะนำมาทางบนโต๊ะแล้วไล่อ่านทีละข้อ ยิ่งอ่านสีหนาก็ยิ่งดูเหลือเชื่อขึ้นเรื่อย ๆ “อยากได้บัวหิมะหรือบุปผาสีชาดก็แล้วไปเถอะ อยากได้เงินอยากได้ที่ดินก็เป็นเรื่องปกติ แต่ทำไมต้องให้เราออกกราชโองการสั่งให้ร้านเกี้ยวหวังฟ้าไฟเพิ่มเนื้อสับให้เยอะๆ และห้ามใส่ต้นหอมเวลาทำก๋วยเตี๋ยวด้วยเล่า”

เส้นเขียนเพ็ญตอบ “เพราะเขาชอบกินเช่นนี้พะยะคะ”

จู่เยวียนไม่รู้จริงๆ ว่าควรรู้สึกอย่างไรกับกระดาดแผ่นนี้ดี

“ฝ่าบาท?” พอเห็นว่่านานสองนานแล้วจู่เยวียนก็ยังไม่พูดไม่จา เส้นเขียนเพ็ญจึงได้แต่ส่งเสียงเรียก

“เรารีบปากทุกอย่าง” จู่เยวียนม้วนกระดาดเก็บ “เจ้าบอกเสียวจิ้นว่าสงครามจบเมื่อไหร่ เราจะทำเงื่อนไขทั้งหมดนี้ให้เป็นจริงทีละข้อตามสัญญาที่ให้ไว้กับเขา!”

“ขอบพระทัยอย่างสูงพะยะคะ” เส้นเขียนเพ็ญแ้มยิ้ม “หากเสียวจิ้นรู้เข้าจะต้องดีใจเป็นแน่”

“อีกไม่กี่วันตัวนโปเลียนก็จะกลับซีหนาน เราเองก็จะกลับเมืองหลวง” จู่เยวียนกล่าว “เจ้าตามเรากลับไปด้วยกัน”

“กระหม่อมขอเดินทางล่วงหน้าไปสี่เป่ยก่อนได้หรือไม่พะยะคะ” เส้นเขียนเพ็ญถาม

“ทำไมเล่า” จู่เยวียนนิ่วหน้า

เส้นเขียนเพ็ญตอบ “เพราะเสียวจิ้นจะไปสี่เป่ยกับกระหม่อมพะยะคะ”

“เขาก็จะไปด้วยอะ” จู่เยวียนตกใจ

เส้นเขียนเพ็ญผงกศีรษะ

“ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา วรยุทธ์ของเขาก็ไม่ได้ยอดเยี่ยม จะวิ่งแจ้นไปสนามรบทำไม” จู่เยวียนไม่สบอารมณ์

เส้นเขียนเพ็ญเอ่ย “กระหม่อมจะปกป้องเขาอย่างดีพะยะคะ ข้อนี้นฝ่าบาทวางพระทัยได้”

“พวกเจ้า?” แวดาฉู่เยวียนแฝงความสงสัย
เส้นเขียนเฟิงระบายยิ้ม ทว่าไม่ได้ตอบอะไร

“เป็นอย่างไบบ้าง” เยี่ยจิ้นกำลังสวมชุดให้เหมาจิวอยู่ในลานตอนที่เส้นเขียนเฟิงกลับมาถึง

“จ๊ีบ!” เฟิงหวงน้อยสุดแสนจะตื้นตันยินดี มันกางสองปีกอวด
ผ้ากันเปื้อนผืนใหม่อย่างภูมิใจภูมิใจ!

“รับปากทั้งหมดแล้ว” เส้นเขียนเฟิงนั่งลงข้างเขา “ฝ่าบาทตรัสว่า
รอสงครามจบแล้ว พระองค์จะทำตามเงื่อนไขทุกข้อที่เจ้าเรียกร้อง”

“ประทับลายนิ้วมือหรือยัง” เยี่ยจิ้นจริงจังยิ่ง

เส้นเขียนเฟิงหลุดคำ “วางใจเถอะ ฝ่าบาทตรัสคำไหนคำนั้น ไม่คืนคำ
อยู่แล้ว”

“นั่นมันก็ไม่แน่ว่า!” เยี่ยจิ้นโมโหโหโโส “ตอนเด็กๆ พระองค์
ยังเคยหลอกบิดาให้ไปขโมยป้ายอาญาสิทธิ์เลย!”

“กายภาคหน้าข้าจะทวงความยุติธรรมคืนให้ตัวเอง” เส้นเขียนเฟิง
กุมมืออีกฝ่ายไว้ “อีกไม่กี่วันเราจะไปตีเป่ยกันแล้ว อยากออกไปเที่ยวเล่น
กันหน่อยหรือไม่”

“ไม่อยากสักนิด” เยี่ยจิ้นดึงมือกลับอย่างเยือกเย็น ทว่าใบหูแดง
ระเรื่อ

“อย่างนั้นข้าจะอยู่บ้านเป็นเพื่อนเจ้า” เส้นเขียนเฟิงว่าพลางหยิบหมวก
ใบกระจิริดไปสวมบนหัวเหมาจิว

เฟิงหวงน้อยรู้สึกตัวเองงามไม่หวาดไม่ไหว กระโดดโลดเต้นไปมา
อยู่บนโต๊ะ

ฝ่ายองครักษ์เงาที่อยู่บนหลังคาก็พากันทำค้างพลางถอนหายใจ
ประมุขน้อยของเราแต่ละวันมีธุระปะปังมากมายเสียจริง ทั้งต้องปลอมโยน
คุณชายเส้น ไหนจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเจ้าหุบเขาเยี่ยอีก

ช่างเสียสละเหลือเกิน!

ด้านในห้อง ฉันเส้าอวีเองก็เก็บสัมภาระเสร็จแล้ว เวลานี้กำลังป้อนอาหารเข้าให้เล่นเขียนหลังอยู่

“รู้สึกหักใจจากไปไม่ได้นิดหน่อย” เล่นเขียนหลังกลืนโจ๊กลงคอ “อุตสาห์ได้อยู่กันพร้อมหน้ากับพี่ใหญ่ พี่สาม แล้วก็เจ้าหุบเขาเยี่ยทั้งที”

“พอถอนพิษเรียบร้อยแล้ว คิดอยากจะรวมตัวกันนานเท่าไรก็ได้ทั้งนั้น” ฉันเส้าอวีวางถ้วยลง

“ท่านประมุขเจ้าคะ” ฮว้างร้องเรียกจากนอกประตู

“ข้าจะออกไปข้างนอกสักหน่อย” ฉันเส้าอวีบอก “สั่งงานบางอย่างอีกด้วยก็กลับ”

เล่นเขียนหลังพยักหน้า ก่อนจะมองส่งเขาออกจากห้องไป

“จะเดินทางกันเมื่อไหร่หรือเจ้าคะ” ฮว้างถาม

“เป็นพวกข้าที่ออกเดินทาง” ฉันเส้าอวีตอบ “ส่วนเจ้ารั้งอยู่ที่นี้”

ฮว้างประหลาดใจเล็กน้อย

“ที่แรกที่เรียกเจ้ากลับมา ก็เพราะอยากสอบถามให้กระจ่างว่าสถานการณ์ของเสี่ยวอู่เป็นอย่างไรกันแน่ และมีอะไรบางอย่างจะให้เจ้าช่วยจัดการด้วย” ฉันเส้าอวีกล่าว “เวลานี้จึงขอยืมถอนตัวจากเรื่องนี้แล้ว เจ้าเองก็ควรจะกลับไปอยู่กับเสี่ยวอู่ได้แล้ว”

“เจ้าคะ” ฮว้างผงกศีรษะ “ขอท่านประมุขเดินทางปลอดภัย”

“พอเกิดเรื่องกับหลิงเออร์ ข้าจึงยังไม่มีเวลาไปขอตัวเสี่ยวอู่กลับมาจากตัวนโป้เยว่” ฉันเส้าอวีเอ่ย “แล้วก็ไม่ว่าจะเจ้าไปด้วย เพราะทำเช่นนั้นจะไม่ยุติธรรมต่อเสี่ยวอู่”

“ท่านประมุขกล่าวหนักไปแล้ว” ฮว้างแยมยิ้ม “เรื่องระหว่างพวกเขาสองพี่น้อง ไม่มีเหตุผลอะไรให้ท่านประมุขยื่นมือเข้าไปหροกเจ้าคะ”

“ช่วงนี้ก็คิดเสียว่าเป็นการลาพักผ่อน” ฉันเส้าอวีกล่าว “รอข้ากลับมาจากหนานไห่เมื่อไหร่ จะคิดหาวิธีพาเขากลับวังขอยืมให้จงได้”

“เสี่ยวอู่เองก็ไม่มีทางโทษท่านประมุขหροกเจ้าคะ ยิ่งไปกว่านั้น หนนั้นหากไม่ใช่เพื่อช่วยเหลือเขา ท่านประมุขก็คงไม่มาที่ซีหนาน และคุณชายเล่นก็คงไม่ถูกคนลอบทำร้าย” ฮว้างเอ่ย

ฉินเล้าอวี๋ “ช่วยอะไรซ้ำอีกสักเรื่องสิ บอกตัวนโปเียววี่ให้เขาขอตู้เจิงจากหลี่เถียโส่วให้ที”

“ทำไมหรือเจ้าคะ” ฮวาทังประหลาดใจ

“เข้ารับปากเซี่ยเหวินฮั่นไปแล้ว ย่อมต้องทำให้ได้” ฉินเล้าอวี๋เอ่ย “ให้ตัวนโปเียววี่พาตู้เจิงไปเมืองต้าหลี่ จัดที่พักที่เหมาะสมให้นาง ข้าจะให้เซี่ยเหวินฮั่นกับเฉียนซานไปหานางที่นั่น”

“เจ้าคะ” ฮวาทังรับคำสั่ง

“ลำบากเจ้าแล้ว” ฉินเล้าอวี๋ตบปานาง “ภายภาคหน้าเมื่อทุกอย่างคลี่คลายแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้ออกเรือนอย่างยิ่งใหญ่สมศักดิ์ศรี หากเสียลูกกำลักรังแกเจ้า ข้าจะพาเหล่าพี่น้องไปทบตีเขา!”

ฮวาทังมึนปากนึกขำ “เจ้าคะ คำพูดนี้ข้าน้อยจดจำไว้แล้ว”

บรรดาองค์กรกังหาพากันถอนหายใจ เสี่ยวอู่จะไปรังแกผู้คุมกฎฝ่ายซ้ายได้อย่างไร เสี่ยวอู่จะจะถูกผู้คุมกฎฝ่ายซ้ายแขวนไว้บนต้นไม้แล้วตีจนปางตายเสียมากกว่า...

ท่านประมุขไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย!

หลังจากมอบหมายงานเสร็จ ฉินเล้าอวี๋ก็กลับเข้าห้อง สิ่งแรกที่เห็นคือเส้นเขียนหลังกำลังนั่งอยู่บนเตียงพลงามองเขาด้วยดวงตาวาววับ

“เป็นอะไรไป” ฉินเล้าอวี๋นั่งลงข้างเตียงก่อนจะเอื้อมมือไปบีบจมูกเขา

“สถานการณ์วุ่นวายขนาดนี้ ข้านึกว่าเจ้าจะไม่มีเวลาไปสนใจเซี่ยเหวินฮั่นกับตู้เจิงแล้วเสียอีก” เส้นเขียนหลังตอบ

“อันที่จริงความสำคัญอยู่ที่เซี่ยเหวินฮั่น ข้าจำตู้เจิงไม่ได้ด้วยซ้ำ!” ฉินเล้าอวี๋รีบตัดลัสมันท์ทิ้งทันที

เส้นเขียนหลังหลุดขำ โอบรอบคออีกฝ่ายแล้วประทับจูบ “ข้าชอบเจ้าที่เป็นเช่นนี้แหละ”

“ชอบที่ข้าจำใครไม่ได้ยกเว้นเจ้าผู้เดียวหรือ” ฉินเล้าอวี๋แนบหน้าผากับเคะน้อยแซ่เส้น แวดตาแฝงรอยยิ้ม

“ชอบที่แม้ปกติเจ้าจะดูไม่สนใจใคร คล้ายไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น แต่กลับทำในสิ่งที่ควรกระทำเสมอมา” เส้นเขียนหลังตอบ “เป็นจอมยุทธ์

ผู้ยิ่งใหญ่ที่แสนยอดเยี่ยม”

“ใครอยากเป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่กัน” ฉินเส้าอวี๋กอดเขาแนบแน่น “ข้าแค่อยากให้เป็นฮีโร่ขึ้นไฉ่ๆ จากนั้นจะได้ทำเรื่องลามกบัดสีกันให้สบายหายห่วง”

เส้นเขียนหลังซุกใช้ชอกคออีกฝ่าย รู้สึกอุ่นใจเหลือเกิน

“จิบ!” เหมาจิววิ่งผ่านประตูเข้ามา สีสันสดใสไปทั้งตัว มีทั้งผ้าแพรตัวนุ่งทั้งไข่มุกล้ำค่า ช่างมีเงินทองเหลือเกิน!

เส้นเขียนหลังหัวเราะลั่น “พี่ใหญ่เยี่ยไม่ยอมละวันมันเลยจริง ๆ”

เฟิงหวงน้อยกางปีกหมุนตัวสองรอบ อดเสื้อผ้าไหมให้เห็นเต็มๆ ตา

“เข้าไปได้หรือยัง” เยี่ยจิ้นฟังประตูถาม

“ได้สิ” เส้นเขียนหลังพยักหน้า

“เก็บยาพวกนี้เอาไว้ให้ดี” เยี่ยจิ้นถือห่อผ้าใบเล็กอยู่ในมือ “ข้าเขียนสรรพคุณลงในกระดาษเอาไว้ให้หมดแล้ว ระหว่างทางต้องได้ใช้แน่นอน”

“ขอบคุณมาก” ฉินเส้าอวี๋รับมา “เจ้ากับเขียนฟังเองก็ระวังตัวด้วย”

“อืม” เยี่ยจิ้นระบายยิ้ม ก่อนจะนั่งยองลงแล้วลูบไล้เฟิงหวงน้อย รู้สึกปวดใจนิดๆ

เหมาจิวแหงหน้าขึ้น ดวงตาเมลิ่ดถั่วดำกระจิดคูนั่นน่ารักน่าชังยิ่ง!

“เจ้าก็ต้องดูแลตัวเองให้ดีนะ” เยี่ยจิ้นอุ้มมันขึ้นมากลึงเคล้น “รอจนสงครามจบเมื่อไหร่ ข้าจะเข้าวังไปหาสมุนไพรล้ำค่ามาให้เจ้า กินแล้วจะต้องโตขึ้นมาเป็นเฟิงหวงที่เก่งกาจที่สุดแน่นอน!”

เหมาจิวโถ่ตัวมันกับฝ่ามือเยี่ยจิ้น น่ารักกว่ายเป็นที่สุด

“ไม่อย่างนั้น...ท่านกับพี่ใหญ่พามาไปซีเปียดีหรือไม่” เส้นเขียนหลังสองจิตสองใจ “หลายวันมานี้ก็เป็นท่านที่คอยดูแลมัน” แม้ว่าจจะหักใจไม่ลงแต่อย่างไรเสียเมื่อดูสถานการณ์ของตัวเองแล้วคงไม่อาจดูแลมันให้ได้จริงๆ

“ไม่ต้องหรอก” เยี่ยจิ้นเหลือบมองเฟิงหวงน้อยด้วยความอาลัยอาวรณ์ “ข้ากอดมันต่ออีกสักพักก็พอ สงครามซีเปียดีไกลหาหลุ่นวาย จะต้องมีคนบาดเจ็บมากมายเป็นแน่ ให้มันตามเจ้าไปยังเมืองครักซิงจากคอยดูแล”

“ก็ได้” เส้นเขียนหลังส่งยิ้มให้ “ไม่เป็นไร รอจนเรื่องนี้ผ่านพ้นไป

ข้าจะพามันไปหาท่านเอง!”

“อิม” เยี่ยจิ้นผงกศิระชะ ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มพุงน้อยๆ ของเหมาจิว
เหมาจิวสุขสบายจนขดตัวเป็นก้อนกลม แล้วอ้าปากหาอย่าง
เกียจคร้าน
ช่างไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย!

ตกบ่าย ฉินเส้าอวี่ก็พาเส้นเชียนหลังออกเดินทางอย่างเอิกเกริก มุ่งหน้า
สู่หนานไท่

สามวันให้หลัง ฉูเยวียนกับเส้นเชียนพาน คนหนึ่งลับคนหนึ่งแจ้ง
หวนคืนสู่เมืองหลวง เตรียมตัวรับมือกับสงครามซีเปยที่กำลังจะมาถึง
ตัวไปเยว่พาคนกลับจวนซีหนาน ก่อนจะไปก็ขอตัวผู้เจิงจากหลี่เถี่ยไส่ว
ตามความต้องการของฉินเส้าอวี่ ส่วนเลี้ยวอยู่กับฮวาดังยอมเดินทางไปพร้อม
เขาด้วย

เยี่ยเหวินฮั่นกับฉียนซานได้รับเงินค่าเดินทาง หลังจากกล่าวขอบคุณ
ข้าไปข้ามาก็มุ่งหน้าสู่เมืองต้าหลี่ในยุหนานด้วยความปิติยินดี

ส่วนเยี่ยจิ้นกับเส้นเชียนเฟิงนั้นลอบออกเดินทางตรงสู่หัวเมืองซีเปย
อย่างเร่งรีบทั้งวันทั้งคืน

“ทำไมข้าถึงไม่มีม้าของตัวเอง” เยี่ยจิ้นเตือดดาล

“หยกอาซาเขี้ยวเป็นอาซาที่ร่อยปียากพบพาน นอกเสียจากย่างก้าว
ขาวหิมะแล้ว ในใต้หล้านี้ยากจะหายอดอาซาที่จะเทียบเคียงมันได้” เส้น-
เชียนเฟิงอุ้มคนพลิกกายขึ้นหลังม้า “นั่งให้ดี”

“ไม่!” เจ้าหูเขาเยี่ยสะบัดสะบั้ง “ปล่อยบิดาลงไปซีลาเลยนะ!”

หยกอาซาเขี้ยวแหงนหน้ากู่ร้องเสียงยาว ก่อนจะห้อยตะบึงมุ่งหน้าไล่
ตามแสงจันทร์

สายลมเย็นบนหุบเขาพัดโชยมาเป็นระยะ พาให้ตลอดทางอวลไปด้วย
กลิ่นหอมของบุปผา

สวยสดงดงามหาใดเทียม